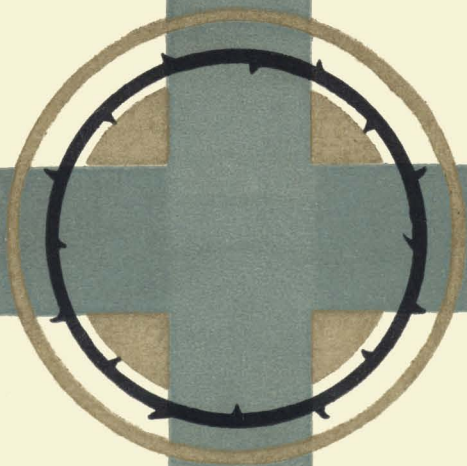

KINCSESLÁDA

GYÖRGY · T A M Á S

KINCSESLÁDA

I. KÖTET

SZENTEK ÉS NAGY LELKEK
GONDOLATAI

ÖSSZEGYÜJTÖTTE:
GYÖRGY TAMÁS

BUDAPEST, 1941
KORDA R. T. KIADÁSA

Nihil obstat. P. Joannes Hemm S. J. censor dioeceseanus.
Nr. 4061/1941. Imprimatur, Strigoni, die 14. Junii 1941.
Dr. Joannes Drahoš vicarius generalis.

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában, Budapest.

BIZALOM

ELŐSZÓ

A „*K i n c s e s l á d a*” szentek és nagy lelkek gondolatait adja. Első kötetében a bizalomról, szeretetről és szenvedésről olvasunk. Úgy tükröződik az Istenbe vetett bizalom ezekben az írásokban, mint tavaszi napsugár a csillogó tó felületén. Megtanuljuk belőle, amit oly sokszor elfelejtünk, hogy teljes és tökéletes bizalomra van szükségünk Isten iránt. A magunk erejétől semmit sem várhatunk, de Urunk segítségébe vetett bizalmunkkal mindent elérhetünk.

Tudták ezt már az Ószövetség népei is. Felzeng a bizalom hangja a zsoltárokbán, próféták írásaiban és minden más ószövetségi írásban is. Gondoljunk csak a szépséges Zsuzsannára, aki halálra ítélve semmi jót sem várhat már emberileg és mégis „az égre tekint sírva, mert szíve az Úrban bízik...” (Dán. 13, 35.) Vagy gondoljunk Jóbra, a szenvedések férfijára, aki a legsúlyosabb gyötrelmei között így beszél: „Az én oltalmam az Első és Végső!” (19, 25.) S nézzük, mit mond Izaiás próféta, aki oly döbbenetes pontossággal beszél az eljövendő Krisztusról, hogy ezért ötödik evangélistának is szokták nevezni: „Megfeledkezhetik-e az anya gyermekéről? Nem könnyörül-e méhének gyümölcsén? De ha megfeledkeznék

is, én nem feledkezem meg rólad. Ime, tenyemre irtalak fel téged!" (Iz. 49, 15. stb.)

S az evangélium? Szinte minden oldalán megtaláljuk az isteni Mester sürgető óhaját, hogy bizzunk benne. Minden alkalommal ez az előfeltétele a segítségének, csodatételeinek.

A szolgája gyógyulásáért esedező katar-naumi századosnak ezt mondja: „Amint hittél, úgy legyen!” (Mt. 8, 13.) S csaknem ugyan-ezzel a mondattal adja vissza minden bizalom-mal könyörgő betegnek az egészségét. Ezt mondja a vaknak, vérfolyásos asszonynak, bél-poklosnak: „Menj, a te hited meggyógyított téged!” — Nem tud ellenállni a makacsul könyörgő kánaáni asszonynak sem, aki nem hagyja magát elutasítani, mikor gyermeke egészségéért könyörög. „Ó asszony, nagy a te hited! Legyen, ahogyan kívánod...” És meggyógyula leánya még az órában. (Mt. 15, 28.) A bátyja halálát sirató Mártának ezt mondja: „Nem megmondtam-e, ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?” (Ján. 11, 40.)

S az apának, aki fia gyógyulásáért könyörög: „Ha tudsz hinni, minden lehetséges!” — S azonnal felkiáltván a gyermek atyja, könynyeket hullatva mondá: „Hiszek, Uram! De segíts az én hitetlenségemen!” (Mk. 9, 18. stb.)

Hányszor, hányszor kéri esengve beszédeiben is hitünket, bizalmunkat: „Mindazt, amit hittél kértél imádságban, megkapjátok!” (Mk. 11, 23.)

A bizalommal vízen járó Pétert csak egy

pillanatra fogja el a kétkedés, mikor a szelet és a hullámokat látja s máris elmerül. Urunk szelíden szemrehányó szavát hallja: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” (Mt. 14, 31.)

S íme, Szent Péter apostoli levelében már így ír: „Órá bizván minden aggodalmatokat, mert Neki gondja van rátok!” (I 5, 7.)

Szent Pál apostol: „Bizodalmunk van az Úrban, hogy megteszitek, amit parancsoltunk.” (Tessz. 3, 4.)

„Ő mondotta: — Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Tehát bizalommal mondhatjuk: Az Úr az én segítőm, nem félek, mit árthat nekem az ember?” (Zsid. 13, 5. 6.)

„Mindent megtehetek abban, aki nekem erőt ad!” (Fil. 4, 13.) „Bizom az Úrban!” (Fil. 2, 4.)

Szent Jakab apostol így ír I. levelében: „Isten mindeneknek bőven ad és nem hánýja fel. Kérjetez azonban hittel, semmit se kételkedvén, mert aki hittel kételkedik, hasonló a tenger hullámához, melyet a szél sodor ide-oda. Ne gondolja az ilyen, hogy kap valamit az Úrtól.” (I Jak. 5, 6.)

Szent János apostol pedig így: „Ha az emberek bizonyosságát elfogadjuk, az Isten bizonyósága nagyobb, mert az az Isten bizonyósága, hogy bizonyóságot tett az ő Fiáról. Aki hisz az Isten Fiában, az önmagában bírja az Isten bizonyosságát. Aki nem hisz a Fiúnak,

hazugnak tartja őt, mert nem hisz abban a bizonyosságban, melyet Isten tett az ő Fiáról." (I Ján. 9, 10.)

„Az a bizalom, mellyel iránta viseltetünk, hogy bármit kérjünk is az ő akarata szerint, meghallgat minket!" (I Ján. 14.)

A bizalom szava a zsoltárokból

(Sik Sándor fordítása.)

Aki az Úrban bízik, mint Sion-hegy olyan:
Nem ingadoz, szilárdan áll örökre...
Jeruzsálemet hegyek ölelik
És népét öleli az Úr
Mostantól fogva mind évezredekre.

(124. zs.)

Megbúvok, Uram, hozzád,
Soha, soha ne engedj szégyent érnem,
Igazvotodban légy én menedékem...
... Mert én bizalmam tebeléd vetem
És mondom, te vagy az én Istenem!
Uram, az én sorsom kezédben,
Ellenségem és üldözőm kezéből
Te ments meg engem...
... Mily nagy, Uram, jószágod,
Mit elrejtél azoknak,
Akik tégedet félnek s emberfiak előtt
Tebenned bizakodnak...
... Szeressétek az Urat igazak mind:
Megtartja hűségét az Úr
S a gőgösnek bőséggel megfizet.
Bízzatok, legyen szívetek erős,
Mind, akik az Úrban reményletek!

(30. zs.-ból.)

Ezrek hulljanak bár balod felől
És tízezrek jobbfelől:
Baj meg nem érhet tégedet.
Am bizony, hogy meglátja tenszemed,
Hogy meglakolnak mind a bűnösök.
Mivelhogy az Úr a te reménységed,
A Magasságos lőn a menedéked.
Szerencsétlenség tégedet nem érhet,
Sem veszedelem sátradhoz nem férhet.
Angyalainak parancsolt felőled,
Hogy oltalmazzák minden utadat.
Tenyerükön fognak hordozni téged,
Kőbe ne üssed lábadat.
Áspiskígyón jársz s baziliszkuson majd
Oroszlánkölkyöket tiporsz szét és sárkányokat.

Isten.

Megszabadítom, mivelhogy bizalma
Bennem vagyon.
Mivelhogy nevem ismeri,
Én felmagasztalom.
Ha kiált hozzám, meghallom szavát,
Mellette leszek a szorongatásban,
Megóvom és dicsőségessé teszem.
Hosszú évekkel bőséggel megáldom
És megmutatom neki üdvösségem.
(90. zs.)

De profundis.

A mélységből kiáltok, Uram, hozzád,
Mindenható, halld meg szavam!
Legyen füled figyelmezőssel
Könyörgésem szavára, én Uram!

Ha felrovod a vétkeket, Uram,
Ki áll meg akkor előtted, Uram?
Am a bocsánat tenálad vagyon,
Törvényedért benned bizakodom.

Bízom az Úrban, bízik én szívem:
Igéjében igen reménykedem.
Jobban eped lelkem az Úr után,
Mint éji őr a virradat után.

Bízzál az Úrban, Izrael,
Mert nála van a kegyelem
S a váltság nála bőségben lakik
És ő megváltja Izraelt
És megbocsátja minden bűneit.

(129. zs.)

A bizalom szava az Egyházban

Istenem, Atyám, erősen hiszem, hogy te szeretettel őrködöl mindazok felett, akik benned bíznak s meg vagyok győződve, hogy semmi sem hiányozhatik annak, aki mindent tőled remél. Rád bízom minden gondolatomat. Távol legyen tőlem minden nyugtalanság. Az emberek megfoszthatnak becsületemtől, elveszíthetem vagyonomat, a betegség elveheti erőmet, hiányozhatnak az eszközök ahhoz, hogy neked szolgáljak, a bűn megfoszthat kegyelmedtől, de Benned való bizalmamtól soha. Ezt megőrzöm életem utolsó lehelletéig. A pokol minden hatalma hasztalanul igyekszik azt tőlem elragadni. Várják bár szerencsájüket mások a gazdagságtól vagy tehetségüktől, bizakodjanak bár életük szentségében, bűnbánatuk szigorúságában, alamizsnájuk sokaságában vagy imádságuk buzgóságában: az én bizalmam, Uram, szent Szívedben van! E szív szeretetében bízva hiszem, hogy örök boldogság lesz a részem, mert ezt tőled remélem. Akik benned bíznak, soha meg nem szégyenülnek.

(B. Colombière Kolos.)

Minden este úgy hajtsd álomra fejedet, mintha nem érnéd meg a reggelt és minden

reggel úgy szedd össze lelkedet, mintha estére
halott volnál.

(Marmion.)

A szentség titka két szóból áll: bizalmatlan-
ság és bizalom. Légy bizalmatlan önmagad-
dal szemben és bízzál határtalanul Istenben!
(Benigna Consolata.)

Az isteni erő, amit bele akarok állítani
nehézségeimbe: az én nagy bekapcsolódásom
Istenbe. Beleeresztem gyökereimet. A vihar
rázhatja majd a fát, de kiszakítani nem tudja.
(Prohászka.)

Mondjuk minden bajunkban: Így akarta
Isten, így akarom én is!
(Liguori Szent Alfonz.)

Isten végtelen jósága nem engedhetné meg
a rosszat, ha mindenhatósága nem lenne képes
azt jóra fordítani.

(Szent Agoston.)

Isten maga választotta ki életállapotunkat
s annak megszentelésére az eszközöket. Így
semmi sem lehet a számunkra ennél jobb, sőt
nem lehet megfelelő sem a számunkra ezen-
kívül.

(Lehodey.)

Ha baj ér, létrát bocsát le az Úr számodra
az égből, hogy magasabbra juss a segítségével.
Bízzál benne!

(Alvarez Boldizsár.)

Nólai Szent Félixet üldözik és ő falhasadékba rejtőzik. Imádkozik. Azonnal leszáll egy pók és hálót sző a bejárat elé. Az üldözők észreveszik a pókhálót és ezt mondják egymásnak: „Itt régen nem járt ember!” S tovább mennek.

Szent Paulin erre az esetre vonatkozólag mondta: „Ahol Krisztus van jelen, ott a pókháló fallá változik, ahol Krisztus nincs jelen, a fal is pókhálóvá lesz.”

*

Ott kell maradnunk, ahol állunk, amíg Isten meg nem mutatja a következő lépést s ott aztán megint megvárjuk a következőt.

(Newman.)

Legjobban akkor gondoskodunk jövőnk-ről, üdvösségünk-ről, ha nem magunk gondoskodunk, hanem hagyjuk Istent gondoskodni. Nála jobban senki se intézheti el sorsunkat.

(Gräf.)

Nem látjátok? Isten szinte nyomon követ bennünket, hogy megmentsen. Mi pedig menekülünk előle, hogy a vesztünkbe rohanjunk.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Van valami, amivel feltétlenül tartozunk Urunknak, s ez az, hogy Benne bízva ne féljünk semmitől!

(Foucauld.)

Minden helyzetben és állapotban *Magnificat*-ot zengeni! Sírni gyöngesség. A madárcák

az isteni Gondviselés szárnyai alatt nyugszanak.

(Fink M. B.)

Minden szükségünkben, fáradságunkban és nehézségünkben legjobban segít a bizalommal telített imádság, hogy Isten mindent úgy intéz majd el, ami az Ő céljának leginkább megfelel.

(Keresztes Szent János.)

Mily nagy vigasz majd halálunk óráján, hogy ítélő bíránk Az lesz, Akit mindenekelőtt szerettünk.

(Szent Terézia.)

Mihelyt elkezdünk Istenben bízni, Őbenne élni, minden jól megy. Mirevaló madárhoz hasonlóan a fejünket, szárnyunkat a kalitka rácsaihoz verdesve megsebezni? Az okos épen tartja a fejét és szárnyát, hogy mihelyt alkalom kínálkozik rá, felrepülhessen!

(Lagardere Jean abbé.)

Tarts ki, keresztény lélek, szent makacsságban egyedül, elhagyatva s vedd magadat bizalommal Istened karjába! Akkor is, ha azt hiszed, hogy ezek a karok összezúznak, eltaszítanak, mert valóságban csak egyre szorosabban akarnak átölelni. Ha nem elég erős a szíved ekkora áldozat meghozására, fordulj Krisztusod szívéhez, a szorongatott, elhagyott Isten-szívhez. Merülj el ebben az erős, isteni Szívben és semmisülj meg a szeretet mélységében. Az ilyen pusztulás boldogság, az ilyen halál — élet!

(Marmion.)

Lehetnék-e nyugodt és boldog Nélküle s
lehetnék-e nyugtalan és boldogtalan, ha Ő velem
van? (B. Colombière Kolos.)

Bízzál. Milyen imádságot hallgatna meg
Isten, ha nem azt, amely egészen szíve szerint
való?

(Szent Ágoston.)

Tégy velem s mindenemmel, Uram, ami
neked tetszik, add kegyelmedet, hogy szeres-
selek és akaratomat tökéletesen teljesítsem.
Mást nem kérek tőled.

(Liguori Szent Alfonz.)

Mialatt mi napi gondokkal terhelten jár-
juk az élet útját, szívünk gyötrelmében könnye-
ket ontunk, betegségeket viselünk el nyög-
ve, sóhajtozva, — mialatt gyarlóságunk és örök
hívatusunk tudatában élünk, — bennünk, ben-
nünk van a Mennysország.

(Schmidt—Pauli E.)

Beszéljük meg Istennel fennhangon imáin-
kat, nehézségeinket. Mondjuk neki: ezt vagy
amazt hogyan akarom elvégezni, a keresztemet
hogyan akarom felvenni, valamely nehézségbe
milyen lélekkel akarok beleállni. Mozgassam
meg szívemet s állítsam bele bizalommal az
Ideál vonzásába.

(Prohászka.)

A legszebb szó, amit Istennek mondha-
tunk, ez: — *Igen!* — Ezt kell mondanunk
mindarra, amit Isten akar.

(Fontgalland Guidó.)

Aki szent akar lenni, annak bensőjében három szívnek kell dobogni. Az első legyen tele gyermeki szeretettel és bizalommal Isten iránt. A második anyai szeretettel felebarátai iránt, a harmadik bírói szigorúsággal önmaga iránt.

*

Miért adta volna Urunk szívünkbe a vágyat, ha nem akarna meghallgatni?

(Szent Bernát.)

Ha figyelmesebben néznéd, tisztábban látnád és megértenéd, hogy az előtted lejátszódó események közepette, melyek mind az igazságos és irgalmas Isten művei, egyetlen dolog biztos csak. Az, hogy az Atya szentet akar belőled formálni.

(P. Plus.)

A bajok fájhatnak, de nem szabad bennünket megzavarniok. Isteni Mesterünk mindent a javunkra intéz el.

(Barat Szent Zsófia.)

Legyen az életem megrögzített és tökéletes *amen*. Olyan *amen*, amely elnémit minden panaszt és belém fojt minden követelődzést. Voltak olyanok, akik ráírták egy tiszta lapra alul: *Amen*. S azután átadták azt magukkal együtt mindenestül Istennek. A Gondviselés pedig elkezdte írni az *Amen* fölé egy emberélet hosszú, fájdalmas történetét, sorra jöttek a csapások és gyász esetek, de az *Amen* már előre elfogadta őket és elvette mérgüket. Tiszta

és nagy örömöket is írt Isten a lapra, a lélek ezektől se fordult el, de nem is tapadt hozzájuk. Örült Istennel és Istenért. El akarom mondani én is szerény és bízó *Amen*-emet a névtelen és láthatatlan sokasággal együtt, mely velem együtt imádkozik...

(P. Charles.)

Úgy bízzál, mintha mindent Isten tenne s úgy cselekedj, mintha mindent neked kellene elvégezned.

(Szent Ignác.)

Érthetetlen az élet és halál? Bízzad lelkedet az egyedül vigasztaló, mert egyedül észszerű istenszeretetre s az általa fakadt reményre.

(Prohászka.)

Keljen fel bár ellenem az egész világ, támadjon vagy gúnyoljon, sajnáljon vagy rágalmazzon, — mindegy nekem! Azt kell tennem, amit Isten parancsol, sugall. *Biznom* kell benne az ő nagyobb dicsőségére!

(B. Colombière Kolos.)

A lübecki templom „Ecce Homo” szobra alá ezt írták:

Ti engem Mesternek hívtok, de nem kérdeztek engem,

Világosságnak hívtok és nem láttok engem.

Útnak neveztek, de elkerültök,

Életnek hívtok és tőlem menekültök.

Bölcsnek neveztek, de követtek-e engem?

Hatalmasnak hisztek és mégse kértek engem.

Igazságnak hívtok és kételkedtek bennem.
Irgalmasnak tudtok és mégse bíztok bennem.
*Ha egyszer örökre elvesztek,
Ne okoljátok engem!*

*

Mindent elveszíthetünk, de ha Isten a mienk marad, mire van még szükségünk? Mindenki elhagyhat bennünket, de ha mi nem hagyjuk el Istent, csekélység az, amitől megfosztott bennünket az élet. Istennel együtt lenni óriási nyereség, gazdag magány. E mellett igazán minden földi jót nélkülözhetünk.
(P. Plus.)

Ha Istent nem szeretjük, nem bízunk benne, gyakorlatilag szólva: nincs Istenünk. Aki Jézust nem szereti, megváltatlan marad és poklot hord szívében.

(Prohászka.)

Ha a mennyei Atya látja, hogy egy kegyelemben Fiával egyesült lélek szilárdan elhatározza, hogy magát egészen Krisztusnak adja, — annak dús mértékkel mérve adja a természetfölötti életet és megsokszorozza befogadó képességét is. Ő maga küld rá megpróbáltatásokat, melyek feltételei a lélek érésének. Megszabadítja őt mindentől, ami Jézustól vagy az isteni kegyelem működésétől elvonná.

(Marmion.)

Oly egyszerű az istenszeretet. Ha engedjük, hogy Atyánk karjában vigyen bennünket,

ha rábízzuk magunkat, messzebbre jutunk, mint sok erőlködéssel. A gyermek is hamarabb ér célhoz, ha anyja viszi, mint ha apró lépteivel bárhogyan szalad.

(Lagardere abbé.)

Valaki ezt mondta: „Nem félek mástól, csak attól, hogy túlságosan félek. Csak attól, hogy az Istenben való bizalom és megnyugvás hiányzik belőlem. Hinnem kell a jó Mester szeretetében, irgalmában. Remélnem kell a reménytelenségben is. Minél elhagyatottabbnak gondolom magamat, annál több bizalommal adjam át magamat!”

(P. Plus.)

Hagyatkozzál rá egészen Istenre! Ez a ráhagytatkozás több, mint pusztá engedelmeség. Több az alázatos belenyugvánál is. Nem közömbösség, nem negatívum. Bizalom és örömteli vágyódással való hozzásimulás Istentől tervezett és alakított sorsunkhoz.

(Lehodey.)

Ne félj! — A Szentírásban mindig a bizalom és szeretet részesül előnyben!

(Szent Agoston.)

Ne feledd soha a nagy igazságot: Aki semmit se remél, semmit se kap, aki keveset remél, keveset kap, aki mindent remél, mindent kap.

(Ker. gondolatok 6.)

Mitől félsz? A bíró, akinek el kellene téged ítélnie, Jézus Krisztus, aki azért halt

meg a keresztfán, hogy ne kelljen téged elítélnie.

(Villanovai Szent Tamás.)

Ismerjük el Istentől való függésünket testi és lelki életünkben! Beszéljük meg vele gondjainkat. Ismerjük fel életünk minden bajában Isten bölcsességét s azt, hogy azért küldi őket, hogy hibáinktól megszabaduljunk és vele egyesüljünk. Bízunk magunkat Istenre, egyedül Őrá. Fordulunk hozzá segítségért s ne az értéktelen teremtményekhez!

(Considine.)

Istenem, ne bízzál Fülöpben, mert meglásd, elárul téged! — szokta mondogatni

(Néri Szent Fülöp.)

Vagy Jézus Krisztus téved vagy a világ!
De ugye az lehetetlen, hogy az isteni bölcsesség tévedjen!

(Szent Bernát.)

Nagyon bizonytalan annak állapota, aki nem bízta Istenre minden gondját.

(Kempis Tamás.)

Egy katolikusnak elveszni nagyon nehéz.
(Liguori Szent Alfonz.)

Jó sorsunkban áldjuk Urunk jobbkezét,
balsorsunkban a balkezét!

(P. Petit.)

Ne veszítsd el soha a bizalmadat! Isten egyenesen ír görbe vonalakon.

(Portugál közmondás.)

Mindenhatóságomat korlátozzátok, —
mondta az Úr egy szentnek — ha a bizalmatok-
nak határa van!

*

Nem sokat törődöm szegénységgemmel, ha
tudom, hogy olyan Atyám van, aki végtelenül
gazdag és minden kincsét nekem szándékozik
adni.

(Fénelon.)

Annál több okunk van Istenbe helyezni
minden bizalmunkat, minél jobban belátjuk,
hogy saját nyomorúságunkban semmire se
támaszkodhatunk.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Járuljunk bizalommal a kegyelem trónjá-
hoz, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet
találjunk szükségünkben.

(Szent Pál apostol.)

A tridenti zsinat tanítása szerint minden
bizalmunkat Istenbe kell helyoznunk, aki az
üdvösség művét, melyet megkezdett bennünk,
be is fogja fejezni, hacsak nem leszünk hűtle-
nek kegyelméhez.

*

Isten nem követel tőlünk lehetetlent, nem
engedi meg, hogy erőnkön felül megkísértes-
sünk. De Istenbe vetett bizalmunknak határta-
lannak kell lennie.

(Trienti zsinat.)

Tudom, hogy sok szent csodálatos önsa-
nyargatásban töltötte életét, de Atyám házá-

ban sok lakóhely van, — azért én csak azon az úton járok, amelyet ő a számomra kijelölt. Arra törekszem, hogy ne foglalkozzam magamban semmivel és azt, amit Ő lelkemben művelni akar, minden fenntartás nélkül rábízam ...

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Mennyi bajunk van az életben! De ne feledjük soha, hogy a krisztusi morál kincse bennünk van. Higgyünk ebben. Ha sokat próbáltunk, küzdöttünk, kezdjük előlről, legyünk türelmesek, fegyelmezettek, irányítsuk magunkat s higgyük, hogy jobbak lehetünk, mert Isten ezt így akarja.

(Prohászka.)

Nézd Magdolnát! Az Úr szegény juhockája mily bizalommal siet a Jó Pásztorhoz! Nem törődik a körülállók ravasz és szigorú tekintetével. Nemcsak a könnyeit viszi, hanem az alabástromedényt is drága illatszerével. Nézd, nem csöppenkint önti azt az Úrra, hanem *eltöri* az alabástromot, hogy mindent odaadjon a drága Mesternek. Tanulj tőle!

(P. Charles.)

Szent János apostol a nagy letörések estéjén a Mester keblére hajtotta fejét. Tegyük ezt mi is!

*

Mi gondom rá, hogy utam sivatagon vagy virágos mezőn vezet-e, ha Jézus van velem és ez az út az égbe visz?

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ha valaki mélységesen szereti Istent és az embereket, tehet, amit akar, mert birtokában van a legfőbb igazság. De bízzuk magunkat Isten kegyelmére imádságban és jócselekedetek gyakorlásában, ne tétlenül és passzívan.

(Szent Ágoston.)

Uram, te jobban gondoskodik rólam, mint én magamról. Add, hogy akaratom igazán és állhatatosan hozzád ragaszkodjék és tégy velem tetszésed szerint. Bármit teszel velem, az csak jó lehet. Ha azt akarod, hogy homályban éljek, áldott légy; ha azt akarod, hogy világosságban legyek, akkor is áldott légy. Ha vigasztalni méltóztatol, áldott légy, ha büntetni akarsz, akkor is áldott légy. Szívesen eltűnök mindent, amit rám akarsz mérni. Készséggel fogadom kezedből a jót és rosszat, az édeset és keserűt, a vígságot és szomorúságot és mindenért, ami csak ér, hálát adok neked. Csak a büntől őrizz meg s nem félek sem a haláltól, sem a pokoltól. És csak magadtól el ne vess mindörökre s ki ne törülj az élet könyvéből, akkor nem árt nekem, bármilyen csapás ér!

(Kempis Tamás.)

Azt mondd, nagy szükséged volna jó barátra, akiben megbízhatsz, aki nem ingadozó, aki jót tesz veled, türelmes és mindig mellett áll, akinek még akkor se vagy terhére, ha önmagadnak terhedre vagy.

Menj Istenhez! Menj abban a biztos és erős

hitben, hogy szeret téged s ha kezded ezt megérteni, minden könnyebb és egyszerűbb lesz. Ne hidd, hogy ünnepélyesnek kell lenned vele szemben. Sohasem lehetsz elég közvetlen, gyermekded és egyszerű.

Miért nem hiszel a szavának? Miért nem bízol benne? A legrövidebb út Isten szívéhez az, ha Őt szaván fogjuk. A szent szószerint veszi Isten kinyilatkoztatásait és egyre jobban bízik benne...

(Considine.)

Csak ha szívünket Istenbe vetett gyermeki bizalommal tápláljuk, akkor szokunk le az önmagunkban való bizakodásról.

(Fénelon.)

Határozzuk el magunkat erős, egész életünkre kiható elhatározással, hogy Istennek akarunk szolgálni teljes lélekkel egész életünkön át, a holnapról pedig nem akarunk gondoskodni. Legyen a mi dolgunk ma jól végezni mindent s ha holnap megvirrad s a napnak újból ma lesz a neve, akkor azzal akarunk törődni. E tekintetben is nagy bizalommal kell lennünk s nagy megadással az isteni Gondviselés iránt s csak egy napra való mannát kell gyűjtenünk, nem több napra valót, abban a meggyőződésben, hogy Isten holnap ismét fog mannát hullatni s holnapután is és záránkdolásunk minden napján.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Uram, úgy áradjon ránk a te irgalmasságod, ahogyan biztunk benned!

(Szent Ambrus.)

Szent *Gertrudt*tól egyszer azt kérdezték, nem félne-e meghalni szentségi megerősítés nélkül? Ő így felelt: — Szívem mélyéből kívánom az üdvösséges szentségeket. De bízom abban, hogy Uram akarata és rendelése a legüdvösségesebb előkészület a halálra. Én tehát szíves-örömet költözöm hozzá úgy, ahogyan ő akarja: akár hirtelen, akár előrelátott halállal. Mert biztos vagyok abban, bárminő halállal távozom is az életből, velem lesz Uram irgalmassága...

*

Tudjuk az evangéliumból, hogy *Bartimeus*, a vak koldus, amikor meghallotta, hogy Jézus megy át előtte az úton, hangosan kiáltotta feléje: — Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! — S minél jobban csitították, minél jobban intették türelemre a körülötte állók, „ő *annál jobban* kiáltott”. Ezt kell tennem nekem is. Nem törődni semmi mással, csak az Úrral, aki biztosan meghallja szavamat, ha Bartimeushoz hasonló vak bizalommal hívom segítségül.

*

Tudsz-e lebegni a vízen? Elengedve magadat fennmaradni a víz felületén? Ha meg akarod tenni, nem szabad félned egy csepp sem, mozdulatlanul engedned kell, hogy a víz vi-

gyen. A léleknek is ilyen megmeredve kell úsznia célja felé. Oly egyszerű a dolog! Vak bizalommal kell az Atya karjában maradnunk s a legkisebb mozdulat nélkül teljesen rá hagyatkoznunk.

(Geuser M. A.)

Urunk nem a cselekedeteink nagyságát, sem nehezen véghezvittségét nézi, egyedül a szeretetet, amellyel műveltük őket. Miért fél-nénk tehát?

(Lisieuxi Teréz.)

Nem tudom, holnap mi ér, de egyben biztos vagyok. Mielőtt a nap felkelne, a Gondviselés már felkelt.

(Lacordaire.)

Ha a katolikusok százszázalékos katolikusok lennének, csodát művelhetnének.

(Mailáth püspök.)

A legtöbb, amit Istennek adhatunk, az, ha vidámak, mosolygók, bizakodók maradunk még a bűn nyomorúságában is azért, mert Ő szeret minket.

(Norwichi Julianna.)

Bízzál az erkölcsi rendben. Akarjad, fémjelezz vele mindent. Belőled fakadjon az élet, az erkölcsi erő, légy művész, teremtető. Váljék erkölcsivé, amihez nyúlsz, mint arannyá vált minden Midás király kezében. Életté, szépséggé változtathatsz mindent. Nézz bele a lelkedbe, mint buzgó források mélységébe, amelyek

apadnak és dagadnak. Lelkedben egyesül a természet és kegyelem s amit természettől nem bírál, az a kegyelem által a tied lehet!

(Prohászka.)

Kérjünk nagy kegyelmeket, necsak kicsiket! Terjesszük ki könyörgésünket az egész világra. Ha Istenhez fordulunk, aki megmérhetetlenül gazdag, miért kérünk tőle két fillért? S ne magunkért könyörögjünk Istenhez, hanem az Ő ügyeiért. Kérjünk tőle kegyelmet, hogy a hibáinkat leküzdhessük, hogy szent Szívét megvigasztalhassuk, hogy alkalmas eszközei legyünk szándékai keresztülvitelében. Ha nem haladunk előre a lelki életben, magunk vagyunk az okai. Ha bizalommal kérnénk Istent, Ő készséggel segítene bennünket...

(Considine.)

Az Isten szava:

Az embert jól ismerem. Én vagyok Alkotója.

Különös lény az ember.

Nagy hite van és sok irgalmassága.

De amit hiába várok tőle, hiába kérek: egy kis remény.

Kevés bizakodás, felengedés, önátadás, kezemre hagyatkozás.

Valami kis lemondás arról, ami ő...

Aki kezemben úgy fészkel, mint vándoréban botja,

Azt szeretem — mondja az Úr.

Aki karomban úgy elfekszik, mint mosolygó csecsemő

És nem törődik semmivel,
Aki anyja s dajkája szemében látja a világot
S csak ott látja s máshol nem nézi sehol,
Azt szeretem! — mondja az Úr...

(Péguy Ch.)

Mit bánom én a gyarlóságot! Amit kérek:
az bizalom! Mit bánom én az emberi nyomorúságot! Amit akarok: az szeretet!" — mondta
Urunk *Menendez Jozefának*.

*

Semmi sem tudja azt megrázni, megzavarni, aki életét Isten kezében tudja, aki Isten ölében pihen, magát egészen szent tetszésére bízva szeretettel, bizalommal.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Sokat ér, ha a lélek felismeri, hogy önmagától semmire se képes, még többet ér, ha felismeri, hogy Istennel mindenre képes.

(Nagy Szent Terézia.)

Életünk folyásába minduntalan beleszól a véletlen. Másodszor, harmadszor már gondolkodóba ejt bennünket, de egészen csak halálunk óráján tudjuk majd áttekinteni a „véletlen” eseményeinek egybefonódását életünkben. Akkor sejtjük csak meg majd, hogy tervszerűség volt a véletlenekben s egy olyan kéz, mely nem a mienk, fordított egyet időnkint kormányunk kerekén. — Vegyük hát észre már előbb, hogy Isten keze állítja utunkba ezeket a kis csapdákat. Más is intézkedik. Ketten vagyunk.

S nem én vagyok a tevékenyebb, hanem az a *Másik*.

(Auffray.)

Akkor lesz csak békétek, ha minden bajon, megpróbáltatáson, szenvedésen, harcon át tiszta szeretetben és bizalomban egyesültök Istennel!

(Prohászka.)

Ha bánat ér, ne mutakozz szomorúnak, levertnek, nyugtalannak. Ne félj semmitől és ne zavarjon meg semmi. Urunk szeret, s azért vezet át a megpróbáltatások tűzén. Nyugodt lélekkel s — ha lehetséges — örömmel mondd: — Köszönöm, jóságos Jézusom, köszönöm! (P. Petit.)

Gondolj Istenre, mint a végtelen Jóságra! Gondolj el róla minden szépet és nagyot, minden édes-kedveset, nemeset és fenségeset s akármilyen magasan szárnyaljanak is gondolataid, sohasem juthatsz elég közel az igazsághoz...

(Considine.)

Minden csodálatos jelenésnél több az, hogy Ő bennem van és én Őbenne! Élő hit, erős és bensőséges bizalom és izzó, lobogó szeretet!

(Fey Klára anyja.)

Mikor gyermekeimért imádkoztam s arra kértem Urunkat, hogy növeljem lelkükben a hitet, Ő arra figyelmeztetett, hogy sokkal inkább Atyjuk Ő nekik, mint anyjuk vagyok

én. S hogy bizalmamat még inkább felkeltse, végtelen gyöngédséggel arra kért, ezentúl így imádkozzam értük: — Uram, neked ajánlom a gyermekeinket!

(Lucie Christine.)

Isten jósága csak azért enged el néha magától, hogy erősebben megfoghassa kezünket. Azért látszik eltűnni, hogy annál jobban őrizhessen. Azért küzd velünk, hogy nekünk adhassa magát és megáldhasson.

(Szalézi Szent Ferenc.)

— A kafarnaumi százados ismerte szívemet! — mondta az Úr *Menendez Jozefának*. — Tudta, hogy nem tudok ellenállni a lélek könyörgésének, aki mindent tőlem vár. Ez az ember megdicsőített engem, mert alázata mellett teljes bizalma volt. Igen, ez az ember ismerte szívemet!

*

Sok lélekben úgy élek, mint a pusztaságban. Nem szól hozzám, nem kér tőlem semmit. Ha vigaszra van szüksége, teremtményt keres és attól kéri, nem tőlem, a Teremtőtől. Pedig milyen közel vagyok hozzá, hiszen benne élek!
(*Menendez Jozefa könyvéből.*)

Arra gondolok, hogy én is benne voltam Istennek örök tervében. Hogy minden ember benne volt ebben a tervben. Hogy Isten gondolatát és akaratát minden emberben tisztelnem és szeretnem kell. Ha Isten nem akart volna, nem lennék...
(Schmidt—Pauli E.)

Légy egyszerű, minél egyszerűbb! Isten az egyszerű lelkeket bizalmas környezetébe vonja.
(P. Petít.)

Ha bizalmas van Istenben, tudod, miért élsz, hogy Isten veled van s ha vihar tombol és hullám viharzik is át az életeden, Isten felé viszi a hajódat. Ki szakíthat el engem Krisztustól, ha szívemmel-lelkemmel megnyugszom benne?

(Prohászka.)

Itt *mag* vagyok csak, virágom majd az égben
nyílik.

Itt *báb* vagyok, síromból száll majd ki a
pillangó,

Itt *kezdés* vagyok, befejezést az égben nyerek,

Itt *gyémántcsiszolóban* vagyok, a drágakő
majd Krisztus koronájában ragyog.

Itt *kagyló* vagyok, a gyöngy Isten ölébe hull.

Itt *csúnya* vagyok, szépségem az égben
tündöklök fel majd.

Itt *gyarló* vagyok, de jószágom az égben
szentséggé válik.

Hiszek az eljövendő szépségemben!

Bízom az eljövendő szentségemben!

(P. Szunyogh.)

Isten különös szeretettel szeret engem. Ezzel szemben nincs „de” és nincs „ha”. Jobban ismeri gyarlóságomat, mint önmagam, sajnál és időt enged hibáim leküzdésére. Ha végig-gondolok életemen, látni fogom, mennyire gondja volt mindig rám. Bajaim lelkem erő-

sítésére voltak szükségesek. Ha mindennap csak egy vonást rajzolok szentségem kialakításához és csak egy jót teszek, elérem célomat. A tökéletességet csak lassan, lépésben lehet elérni. Nem akarok kételkedni abban, hogy Isten segítségemre lesz s az Ő irgalmával mindent elérhetek.

(Considine.)

Támadjon hár ellenem az ég és föld minden eleme, üzenjen hadat az egész világ, én nem félek! Tudom, hogy bennem él az Isten és az Ő kegyelme.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Menendez Jozefának mondta Urunk: „Ha te szegény vagy, én gazdag vagyok. Ha te gyöngye vagy, én magam vagyok az erő! Nem kérek mást tőled, csak azt, hogy ne állj ellen nekem! Én megoltalmazlak, felemellek, *bízd magadat* egészen rám, én mindent elvégzek majd!”

Majd máskor így szólt hozzá: „Hármat kérek csak a lélektől: engesztelést, szeretetet, bizalmat!”

*

Le vagy sujtva? Gondold meg, hogy az okozza ezt, Aki egész életét szenvedésben töltötte, hogy a te lelkedet megmentse az örök szenvedéstől. Az tette ezt, Akinek angyala állandóan oldalad mellett van s rendeletére őrzi minden lépésedet. Az idézte elő szenvedésedet, aki az oltáron szüntelenül érted imád-

kozik és adja áldozatul magát s Aki annyiszor betér szívedbe a szent Eucharishtiában. Akinek nincs nagyobb öröme, mint veled lenni testben és lélekben veled egészen összeforrni. Erre te ezt mondod: „De mikor oly kegyetlenül sujt, annyira rám nehezedik a kezem!” Félsz az olyan kéztől, melyet teérted szúrtak át, mikor keresztre szegezték?

„De mikor olyan tövises utakon vezet!” — mondod ismét. Számodra csak ez az út vezethet az égbe. Inkább mennél a rózsás úton örök vesztedbe? Vajjon Ő nem ugyanezt az utat járta meg irántad való szeretetből? Minden tövis az Ő véréből piros, amelyik csak megsebez téged.

„Olyan keserű kehellyel itat!” — Az Üdvözítő nyújtja feléd! Elképzelheted-e, hogy Aki téged annyira szeret, rászánja magát, hogy kínozza a szívedet, sebet üssön rajta, hacsak az nem szükséges és javad nem kívánja fel-tétlenül?

(B. Colombière Kolos.)

Vaksors, véletlen? Üres és értelmetlen szavak! Inkább ezt mondhatnánk: „A Gondviselés inkognitói.”

(De Maistre.)

Semmi sem történik a világon véletlenül. Minden Isten akaratából, az Ő gondviselésével, az általa megállapított rend szerint, az Ő beleegyezésével, megállapított törvényei szerint megy végbe.

(Szent Agoston.)

Az ember oly gyanakvó. Alig hisz másnak, mint önmagának, félti magát mindenkitől. Drága kincseit, vagyonát, becsületét, egészségét csak olyanok kezébe adja, akikben teljesen megbízhatik. Ezért nekünk is tökéletesen rá kell hagyatkoznunk Urunkra. Istenbe vetett teljes bizalomra van szükségünk.

(P. Gaudier.)

Vannak véletlen esetek, melyeket előre nem láthatunk, de ezek csak a mi számunkra előre nem látottak, valójában minden a Gondviselés terve szerint igazodik, amely minden dolgot a saját szolgálatára rendez és irányít.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ha valaki valóban hiszi, hogy Isten szentté teheti őt, az szent is lesz. Csak tágabb szívűek, csak bizakodóbbak tudnánk lenni!

Honnan jönnek a jó gondolatok, felbuzdulások? Istentől. Ezek az Ő ajándékai. Mintha csak mondaná: — Ha engednéd, milyen szentet faragnék belőled!

De a bizalom, a remény, a fölfelétörés hiánya megköti hatalmas kezét!

(Considine.)

Beléd helyezem, én Uram Istenem, minden bizalmamat, rád hagyom összes bajaimat és szorongatásaimat, mert minden gyarló és állhatatlan, ami nem te vagy.

Mitsem használnak a jó barátok, nem nyujtanak segítséget a hatalmasok. A bölcsek nem látnak el jótanácsokkal, a tudós könyvek nem

vigasztalnak, a kincsek nem tesznek szabaddá s a rejtett helyek nem szolgálnak menedék-helyül: ha te nem vagy velem, ha nem segítesz, nem vigasztalsz, nem oktatsz s nem óvsz engem.

Senkiben sem bízhatok meg teljesen, hogy kellő időben segít rajtam, mint egyedül csak tebenned, én Istenem!

(Kempis Tamás.)

— Ó Istenem, — így imádkozott *Erzsébet hercegnő*, XVI. Lajos nővére a kivégzése reggelén — nem tudom, mi lesz ma velem és miben lesz részem. De biztosan tudom, hogy semmi sem történhetik velem, amit te öröktől fogva előre nem láttál, meg nem állapítottál és el nem rendeltél volna. És ez elég nekem. Imádom örök, kifürkészhetetlen végzéseidet s egész szívemmel alávetem magamat azoknak. Örömmel fogadok tőled mindent s áldozatomat egyesítem Üdvözítőmnek, Jézus Krisztusnak áldozatával. Az Ő nevében, az Ő végtelen érdemeire hivatkozva kérek türelmet tőled szenvedéseimben s teljes és tökéletes megnyugvást mindabban, ami velem szent tetszésed szerint történni fog...

*

Lásd isteni Mesterem, én gyöngé vagyok, szegény és nyomorult, napról-napra jobban meg kell győződöm erről. Ha úgy bánnál velem, ahogyan megérdemelném, már régen a pokolban lennék. De te, Uram, amilyen hatalmas, olyan nagy és jó is vagy. Tudom, hogy

az Atya irántad való szeretetből minden hatalmat kezébe adott. Tudom, hogy a szentség minden kincsét beléd helyezte. Tudom azt is, hogy nem lököd el magadtól azokat, akik hozzád fordulnak. Azért egész szívemmel imádlak téged s minden bizalmam a te érdemeidben és engesztelő áldozatodban van. Tudom, Uram, hogy bármily nyomorult vagyok is, kegyelmed által eláraszthatsz minden gazdagsággal, felemelhetsz Istenhez, hogy hozzád hasonló és mennyei boldogságodnak részese legyek...

(Marmion.)

Szeresd az Istent, bízzál benne, légy boldog vele és minden gyarlóságod magától lehull majd rólad!

(Considine.)

A Pustet-cég kiadásában 1880-ban megjelent „*Das Marienkind*” című könyvben ezt olvassuk névtelen szerzőtől:

„Az Istenben való bizalom egyike a legmélyebb hódolatoknak, mellyel Isten tökéletessége előtt meghajolhatunk. Minél erősebb ez a bizalom, annál inkább megdicsőítjük vele az Urat. Elismerjük, hogy Ő a legfőbb lény, aki mindent megtehet, de akinek hatalma végtelen irgalommal is párosul. Isten kegyelmeinek és jótéteményeinek elnyerésére a leghathatósabb eszköz: a bizalom.

Panaszkodol, hogy Isten nem siet segítségre bajodban, pedig csak arra vár, hogy bizalommal a lábához borulj és kérd segítség-

gét. Jól ismeri ő szomorú helyzetedet, szenvedésedet, de addig, amíg nem fordulsz hozzá bizalommal, úgy tesz, mintha nem tudna róla semmit.

Hányszor kísérelünk meg mindenfélét, gyötrjük magunkat olyankor, mikor elég volna bizalommal fordulnunk Istenhez, hogy zaklatott szívünk megteljen békével és nyugalommal. Ha a bizalmasnak határa van Istennel szemben, — nem bizalom az!

Ha utána gondolsz nehézségeidnek, látni fogod, hogy Isten csak akkor nem segített rajtad, amikor bizalmatlanságoddal méltatlan voltál segítségére!"

*

Meghalhatnék a fájdalomtól, látva, mily tehetetlen vagyok. De még csak nem is szomorkodom miatta. Vakmerő odaadással, halált megvető bizalommal maradok helyemen s szememet isteni Napomra emelem, míg el nem jön a halál. Nem félek semmitől, esőtől, jégtől, fagytól, szélről, és ha sűrű felhők rejtenék el előlem az én szerelmes Csillagomat, ha azt kellene hinnem, hogy számomra nincs más, mint ennek az életnek vaksötétje, ó, akkor lennék csak igazán és teljesen boldog, akkor lenne a bizalmam végtelen: helyzetemen mitse változtatnék, rendületlenül bíznék, tudván azt, hogy a sötét felhők mögött mégis csak ott ragyog az én isteni Napom!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Fordulj bajaidban azonnal Istenhez a legnagyobb bizalommal és telíteni fog erővel, világossággal, bölcseséggel!

(Keresztes Szent János.)

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok és terhelve vagytok s én megenyhítlek titeket!” (Máté 11, 28.) Milyen bizalmat ébreszt ez a meghívó kivált halálunk óráján! Hova menjek, Úram, mikor a világból kiszakadok, mikor a fejem lehanyatlik szerető karokba, de az már nem én vagyok, — mikor idegenné lesz az egész világ nekem? „Jöjj hozzám, jöjj s én megenyhítlek...” Véglegesen, győzelmesen.

(Prohászka.)

Ne aggódj, ne félj, az Isten örök.
Várj türelemmel, elmúlik minden,
A bűnt letöröd.
Ha Isten veled,
Minden a tied!

(Avilai Szent Teréz.)

Isten sohasem hagyta még el azt, aki hűség volt hozzá. Miért gondoljátok, hogy cserben hagy benneteket?

(Keresztes Szent János.)

Ne tévesszen meg minket, ha nem látjuk gyümölcsét erőfeszítéseinknek. Istennek úgy tetszik, hogy a gyümölcsöt egyelőre rejtve tartsa előttünk s egyedül ő örüljön cselekedeteinknek.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

„Ne félj, Mária!” — mondta az angyal...
Légy bizalmas az Isten angyalával szemben,
mint Jákob s bizalmatlan a sötétiséggel szem-
ben, mint Jób volt.

(Prohászka.)

Urunk végtelenül irgalmas. Nem hagyja el
a szomorúakat és megvetetteket, csak helyez-
zék Ő beléje minden bizalmukat.

(Avilai Szent Terézia.)

Légy állhatatos az Istenben való bizalom-
ban!

(Keresztes Szent János.)

A leghelyesebb mindenben Isten akaratához
igazodni s bajainkból erényt kovácsolni. Mert
akár tetszik, akár nem, — Isten akarata telje-
sedik égben és földön mindig.

(Avilai Szent Terézia.)

Az Úr jobban tudja, mit cselekszik, mint
mi azt, hogy mit akarunk.

(Szent Terézia.)

A csüggedés és kétségbeesés mélyéből nem
kapsz erőre. Erőt a bizalom és vállalkozó
szellem ad csak.

(Faulhaber.)

Bármilyen mélyre estünk is, Urunk segítő
karját mindig elérhetjük.

(Penn W.)

Minél nagyobb a baj, annál közelebb
vagyunk Istenhez.

(Mörike.)

Cottolengo Szent József Benedek házai napjainkban is több mint tízezer szegényt látnak el, ápolnak minden fix jövedelem, könyvelés, elszámolás nélkül: mert tudnak bízni!

*

Isten örül a bizalomnak.

(Emmerich Katalin.)

Varsóban nagy volt a nyomor. *Hotbauer Szent Kelemen* bement a templomba, megkopogtatta a tabernákulum ajtaját s így szólt: Segíts, Uram, mert nagy szükség van rá!

*

„Jövöm felépítésében Istenre és anyám imáira bízom magamat.” Ezt írta diákkorában
(Mackensen.)

Az Adua melletti csatában 1896-ban sok olasz katona esett fogságba. Egyiknek az anyja levelet írt az abesszín császárnak, amelyben arra kérte, adja vissza egy szerencsétlen anyának a fiát. Megírta, hogy gyertyát gyújtott Mária oltára előtt s a Szűzanya rámosolyogva megígérte, hogy Menelik visszaadja gyermekét. A császár teljesítette a szegény anya kívánságát, s azt üzenté a fogollyal anyjának, hogy nem ő, hanem Mária adta vissza a szabadságát. Mária az ő anyja is, s amit az anya megígért, a fiú nem utasíthatja vissza.

*

Való igaz, hogy Isten akarja a boldogságo-

dat, de a te közreműködésed nélkül nem tehet boldoggá!

(Angelus Silesius.)

Igaz, hogy bűnös emberek vagyunk, de mégse szabad kétségbe esnünk, mert a kétségbeesés még nagyobb bűnökbe sodor majd.
(Szent Tamás.)

Az imádkozónak mindenekelőtt bizalma legyen, ha azt akarja, hogy imája meghallgatásra találjon.

(Chrysostomus.)

Elpusztulhat-e a gyermek, akit a mindenható Isten hordoz a tenyerén?

(Szalézi Szent Ferenc.)

Amíg e földön él valaki, ne kételkedj a megtérésében!

(Szent Leó.)

A világosság fiai számára az éjszaka is nappal lesz.

(Szent Ciprián.)

Isten olyan mértékben segít bennünket, amilyen mértékben bízunk benne.

(Sienai Szent Katalin.)

Sohasem lehet a bizalmunk túlzott a jósgos és hatalmas Istenben, s mindent a bizalmunk mértéke szerint kapunk meg tőle.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Bízzatok türelmesen imátok meghallgatásában akkor is, ha az Úr órája lassan üt.

(Faulhaber.)

Nem lehet olyan mély a völgy, hogy abból ne vezetne felfelé út azok számára, akik Istenben bíznak.

(Faulhaber.)

Az igazi, tökéletes istenszeretnek a benne való bizalom az ismertetője. Az istenszeretet mértékét a benne való bizalom adja.

(Eckehart.)

Két olajfa áll az élet forrásának jobb- és baloldalánál. Mindkettőt a kereszténység ültette: egyiket istenfélelemnek hívják, a másikat bizalomnak.

(Páduai Szent Antal.)

Van-e olyan mester, aki megfélekezne a művéről? Feltételezhető, hogy Az, aki jóságból hívott bennünket életre, magunkra hagyjon azután bennünket?

(Szent Ambrus.)

Nem vágyódhatsz te annyira az üdvösség után, mint amennyi gondja van Istennek a megmentésedre!

(Chrysostomus.)

Nehéz az én szívem, de Ahhoz menekülök bajommal, akinek neve: Mindenható. Kétségbe kellene esnem, ha nem ismerném a bajok hatalmas orvosát.

(Szent Ágoston.)

Az, aki a négy napja halott Lázárt újra életre hívta, nem adhat-e neked is új életet, aki meg se haltál?

(Szent Cyrill.)

Igaz, hogy én csak gyarló emberfia vagyok, de Atyám az örökkévalóságban biztosan gondot visel rám.

(Szent Ágoston.)

Minden az Istené. Aki Istent bírja a szívében, annak nem hiányozhatik semmije, ha ő nem tűr magában Istennel szemben semmi fogyatékoságot.

(Szent Cyprián.)

Csak az tarthat bűnbánatot, aki bízik a bocsánatban.

(Szent Ambrus.)

Egyszer Londonba pestist hurcoltak be egy hajón. A baj napról-napra több áldozatot szedett. Az egyik előkelő úr vidéki kastélyába akart menekülni a ragály elől. Már készen állott a kocsija a kapu előtt, mikor ő induláskor fültanúja volt a szolgái beszélgetésének. Azt kérdezte a kocsis a néger inastól, aki még pogány volt, hogy mért mennek vidékre. S a pogány inas így felelt:

— Azt hiszem, a gazdám Istene vidéken lakik, különben nem mennénk oda.

Nem tréfált, komolyan beszélt. Gazdája mélyen elszégyelte magát és Londonban maradt. Sőt ennél is tovább ment. Naponta eljárt

a kórházakba, ahol mindenki bámulatára bátran vigasztalta a szenvedőket és haldoklókat.
(Koch A.)

A bűnbánat sebére csak a Megváltó irgalmasságában való balzsam ad gyógyulást.
(Páduai Szent Antal.)

Fénelon így imádkozott: — Uram, nem tudom, mit kérjek tőled, te tudod, mire van szükségem. Jobban szeretsz engem, mint én magamat szeretni tudom. Uram, add meg gyermekednek azt, amiről ő még nem tudja, hogy könnyörögnie kell hozzád. Nem merek tőled kérni sem keresztet, sem vigasztalást. Egyszerűen odanyujtom a szívemet és kitárom előtted. Lásd meg, mire van szükségem, ahogyan én nem látom azt, lásd meg, édes Uram, és tégy velem jóságod mértéke szerint. Sujsz vagy gyógyíts, alázz porig vagy emelj fel: imádom szent végzéseidet, mielőtt ismerném. Én hallgatok, áldozatul hozom magamat, egészen neked adom magamat. Nem akarok semmi mást, csak akaratodat teljesíteni. Taníts meg, Uram, imádkozni. Imádkozz te bennem!

*

Newman imádsága is hasonló ehhez: — Ó Uram, egészen neked adom és rád bízom magamat. Legyen meg bennem mindig a te akaratod, működj bennem és velem. Arra születtem, hogy szolgáljak neked, hogy szeresselek és a tied legyek. Vak eszközöd akarok lenni, Uram. Nem akarok látni semmit, nem

akarok tudni semmiről, nem kívánok mást, csak azt, hogy hasznodra lehessenek. Amen.

*

Szalézi Szent Ferenc a Szűzanyához könnyörög megható bizalommal:

— Ne felejtsd el, legédesebb Szűz, hogy anyám vagy s én gyermeked vagyok, te hatalmas vagy, én pedig haszontalan, gyenge kis lény. Arra kérlek, édesanyám, légy velem minden utamban és cselekedetemben. Ne mondd azt, Szűzvirág, hogy nem teheted meg, mert szeretett Fiaid teljes hatalmat adott neked. Azt se mondhatod, hogy nem kell megtenned kérésemet, hiszen anyám vagy!

Ha nem tehetnéd meg, amit kérek, így mentegetnélek: Igaz, hogy anyám ő, de nincs szegénynek hatalma, sem képessége. Ha nem lennél anyám, ezt mondhatnám: Segítene rajtam, gazdag és hatalmas, de nem az anyám, nem szeret engem...

Legédesebb Szűz, aki anyám is vagy, hatalmas is vagy, mondd, mivel mentselek téged, ha nem hallgatsz meg engem? Lásd, édesanyám, kényszerítlek téged arra, hogy minden kérésemet teljesítsd!

*

Kicsendül a bizalom hangja ebből a kis imádságból is:

„Édesatyám, hozzád vágyódik a te nyomorúságos kisgyermeked. Fel szeretne jutni a te ölelő két karodba, a te szerető szívedre vágyik simulni. De te tudod, édesatyám, hogy ezt

egyedül elérnem lehetetlen. Te nagyon is magasan vagy, én nagyon is mélyen. De te segíthetsz rajtam. Ó nyúlj le hozzám kegyelemkaroddal és emelj magadhoz engem! Édesatyám, te mindenható vagy, te az én szerető édesatyám vagy s én a te gyermeked vagyok. Könyörülj rajtam! Könyörülj rajtam!"

SZERETET

**Szeresd a te Uradat Istenedet teljes
szívedből, teljes lelkedből és minden
erődből és egész elmédből.**

**S szeresd felebarátodat, mint ten-
magadat. (Lk. 10, 27.)**

Szóljak bár embereknek vagy angyaloknak
nyelvén, ha szeretetem nincs, olyanná lettem,
mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. Legyen
bár prófétáló tehetségem, ismerjem bár az
összes titkokat és minden tudományt, s legyen
bár oly teljes hitem, hogy a hegyeket át-
helyezzem: ha szeretetem nincsen, semmi sem
vagyok. Osszam bár el egész vagyonomat a
szegények táplálására s áldozzam fel bár tes-
temet, úgyhogy elégjen: ha szeretetem nincs,
semmit se használ nekem.

A szeretet türelmes, nyájas, nem féltékeny,
nem cselekszik rosszat, nem fuvalkodik fel,
nem nagyravágyó, nem önérdékét kereső. A
szeretet nem gerjed haragra, nem gondol rosz-
zat, nem örül az igazságtalanságnak, de együtt
örvend az igazsággal, mindent eltűr, mindent
elhisz, mindent remél, mindent elvisel...

A hit, remény és szeretet közül a leg-
nagyobb a szeretet...

(Szent Pál ap. Kor. 1, 13.)

„Szeretteim! Szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. És mindaz, aki szeret, Istentől való és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert Isten a szeretet. Abban nyilvánult meg az Isten szeretete irántunk, hogy egyszülött Fiát küldötte a világra, hogy Altala éljünk. Ez a szeretet. Nem mintha mi szeretnénk volna az Istent, hanem mivel Ő előbb szeretett minket, elküldötte Fiát engesztelésül a mi bűneinkért. Szeretteim! Ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást! Istent soha senki sem látta. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk lakik és az Ő szeretete tökéletes bennünk...

... Szeretet az Isten és aki szeretetben marad, az Istenben marad és Isten öbenne...

... Ha valaki azt mondja: Szeretem Istent, és gyűlöli felebarátját, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát? Az a parancsunk van Istentől, hogy aki szereti Istent, az szeresse testvérét is!

(Szent János ap. 1, 4.)

Legyetek mindnyájan egyetértők, együtt-
érzők, testvéri szeretetben élők, irgalmasok,
szerények, alázatosak; nem viszonzván a rossz-
szat rosszal, sem szidalmat szidalommal, ha-
nem áldással. Mert arra vagytok hivatva, hogy
az áldást örökségül bírjátok!

(Szent Péter 1, 3.)

Boldog férfiú, aki a kísértést kiállja, mert

hűnek találtatván, elnyeri az élet koronáját,
melyet Isten az Őt szeretőknek megígért.

(Szent Jakab 1, 12.)

Ki választ el minket Krisztus szeretetétől?
Háborúság, szorongatás, éhség, mezítelenség,
veszedelem, üldözés vagy fegyver? Mindezek
győzedelmeskedünk Az által, aki szeretett
minket...

(Szent Pál Róm. 8, 35.)

A legnagyobb jó a szeretet. A nélkül nincs
üdvösség.

(Szent Brigitta)

Minél nagyobb a tűz, — a lélek tüze is —
annál messzebbre világít és annál többeket
melegít.

(Justiniani Lőrinc.)

Ó Uram, aki szeretettel néz rád, arra te is
szeretettel nézel vissza s minél melegebb és
áradóbb a szeretet a mi tekintetünkben, annál
melegebb és áradóbb lesz a tiedben is. Aki
kedvetlenül, közömbösen néz rád, arra te is
úgy nézel vissza.

Azért szálltál le közénk, Uram, hogy fel-
foghassunk, elérhessünk, s íme, mégis felfog-
hatatlan és elérhetetlen maradtál. Ezért vá-
gyódunk annyira utánad, Uram, s azért, mert
magad vagy a végtelenség!

(Cues, 1401.)

Szeretetet szeretetért, vért vérért, életet
életért, halált halálért!

(P. Etlin Lukács.)

Krisztus szenvedésének nagyságát nem lehet megmérni szeretetével. Vágyódása és készsége sokkal nagyobb volt. Így véges gyötrelmei sem hasonlíthatók össze végtelen szeretetével.

(Sienai Szent Katalin.)

Azt, aki olyan mérhetetlenül sokat szenvedett értünk, mérhetetlen szeretettel kell vigasztalnunk.

(R. J. Sorge.)

Ég és föld kiáltozzák felém, Uram, hogy szeresselek!

(Szent Agoston.)

Az életszentség abban áll, hogy Istent szeretjük. Isten szeretete pedig abban áll, hogy teljesítjük akaratát.

(Liguori Szent Alfonz.)

A Kálvária-hegy a szerető lelkek hegye, ahol az isteni szeretet levegőjét szívhatjuk magunkba.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Amennyi szeretetet adsz a teremtményeknek, annyit veszel el Istentől.

(Néri Szent Fülöp.)

Isten öröme bennünk van, ott keressük. Ha nem találjuk, menjünk még beljebb önmagunkba. De hol van ez a beljebb? A több szeretet felé. Munkánk, embereink, alantasaink, társaink, parancsolóink szeretete felé. A fárad-

ságok, nélkülözések, türelempróbák, fájdalom-poharak szeretete felé.

(Prohászka.)

Ó, mire képes a szeretet, ha az mindenható!

(P. Müller.)

Isten nem azt kívánja, hogy hiba nélkül éljünk, hanem azt, hogy Őt teljes szívünkből szeressük. Azokat a hibákat küszöböljük hát ki magunkból, amelyek akadályul szolgálnak istenszeretetünknek.

(P. Lekeux.)

Nézd, ember! Nézd világmindenségem nagyságát és gazdagságát! És nézd a jászolom szegénységét! Mindkettőben én vagyok a te Istened. Nagy is vagyok, kicsi is vagyok. Minden vagyok és semmi vagyok. Válassz! A kettő közül melyik vonz inkább? Határozz, kinek adod magadat? Mondd, tehetek-e többet, hogy a szeretetedet megnyerjem?

(P. Plus.)

Én az elmélkedést arra használtam fel, hogy a szeretetet erősítsem magamban s Isten szeretetéből merítettem mindig újabb erőt ahhoz, hogy még jobban megközelítsem Őt. Ezen a módon egyszerre bukkantam rá arra a fényességre, amely eszményképemet mindig fellegesebbnek mutatta, s arra az erőre, amire szükségem volt, hogy ezt az eszményképet elérjem. A szeretet és áldozatkészség azok a lépcsők, amelyek Istenhez vezetnek, mert minden áldozat erősíti szeretetünket s minél

magasabbra jutunk szeretetben, annál több
erőt gyűjtünk a nagyobb és több áldozathoz.
(Geuser M. A.)

Használjuk fel az időt jól szeretetre, ez a
legfontosabb!
(Grafi Józsa.)

Ne akarjunk soha mást, mint Istennek tet-
szeni. Ő lát, megért, szeret bennünket, s nekünk
ez elég.

(P. Colombière Kolos.)

Istent nemcsak mindenekfölött kell szeret-
nünk, de senkit se szabad úgy szeretnünk,
mint Őt!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ó, menjetek, buzdítsatok, szeressetek!
Mindenkinek apostolnak kell lennie a saját
körében, lehetetlen, hogy lelkünk legyen és az
ki ne sugározzék környezetünkre!
(Prohászka.)

Testvéreim! Kezdjük már egyszer szeretni
az Istent!

(Assisi Szent Ferenc.)

Az Úr nem a műveink nagyságát tekinti,
hanem a szeretetet, mellyel véghezvittük őket.
(Avilai Szent Terézia.)

Aki szeret, nem gondol a szenvedésre, csak
arra, akit szeret!

(Tanquerey.)

Szeresd Istenben a felebarátodat s a felebarátodban Istent. Tekintsd őt úgy, mint aki Isten szívéből és jóságából lett, aki része Istennek. Azért teremtetett, hogy visszatérjen Istenbe, az Ő szívében pihenjen meg s Őt dicsőítse mindörökké. S akiben Isten valóban el is nyeri dicsőségét mindörökké, vagy irgalmas-sága vagy igazságossága által.

(Eudes Szent János.)

Gondoljátok meg, testvéreim, gondoljátok meg, hogyan kell szeretni azt a féltékeny Istent, aki titeket akar, hogyan kell szeretni azt az Istent, aki önmagát adja, azt az Istent, aki tőlünk kér!

(Folignói Szent Angéla.)

Istenem, adj erőt, hogy mindazt megtegyem, amit csak kívánsz tőlem és kívánj tőlem mindent, amit csak akarsz!

(Szent Ágoston.)

Uram, én veled vagyok, — önmagam ellen!

(Fénelon.)

Nincs olyan nagy baj, amely el tudna választani Istentől, de a legkisebb szeretetlenség is elválaszt tőle.

(Considine.)

A szeretet hatalmas fegyver a kísértések ellen és legyőzhetetlen erő a nehézségekkel szemben.

(Marmion.)

Teljes lelkemből szeretem az Istent, mert könnyeimet, verítékemet, terveimet, vágyaimat, örömeimet, bánatomat, egész életemet átíratom Vele.

(Tóth Tihamér.)

A szeretet vágy, hogy Isten akaratát, jósgát és szeretetét cselekedjem!

(Fénelon.)

Istenhez legkönnyebben a szeretet ösvényén jutsz ell

(Angelus Silesius.)

Krisztus két dologra helyezte a fösúlyt: a hitre és a szeretetre. S ugyan mi könnyebb, mint Istennek hinni? És mi lehet édesebb, gyönyörűbb, mint Őt szeretni?

(Cues.)

Fürödj meg Jézus vérében, rejtőzz el Jézus oldalsebében, hogy ellesd szent Szívének titkait. Ott megismered majd, hogy mindent irántunk való szeretetből tett. Viszonzod szeretetét?

(Sienai Szent Katalin.)

Énekelni az szokott, akinek szívét szeretet tölti be.

(Szent Agoston.)

Érj rá szeretni, érezni, élni, virágot ültetni s gondozni. Érj rá örülni s énekelni!

(Prohászka.)

Isten bennünk lakik. Milyen fogadtatásban részesítjük ezt a kedves és felséges vendéget? Zavarba jövök, ha elgondolom, hogy alig lép be hozzám, azonnal elfordulok s otthagynom, hogy semmiségekkel foglalkozzam.

(Reynold Pauline.)

Beszéljünk másokról szeretettel! Az, akitől beszélünk, szintén Isten tabernákuluma, vagy azzá lehet még!

(P. Plus.)

Amíg szíved mást is szeret, Isten a tied nem lehet!

(Keresztes Szent János.)

Ó, Jézus egyedül is elvégezhetne mindent, de szeretetből megosztja velünk a munkáját. Egy kis lélek imájára vár, hogy sok vérével megváltott lelket menthessen meg!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Szeretni feladat. Necsak szeressetek!

Legyetek, mint Urunk, maga a szeretet!

Angelus Silesius. (Szabó L. ford.)

Ahhoz, hogy Krisztus egész világokat váltson meg, egy könnycsepp is elég lett volna, hát még egy vércsepp. De Ő több helyen ontotta vérét: az Olajfák kertjében, az ostromozó oszlopnál, a keresztúton és a Kálvária hegyén. Mert ez jobban mutatta szeretetét és több viszontszeretetet kívánt tőlünk. Elég lett volna a kegyelem közönséges formája is, de Ő az Oltáriszentség csodájában láthatatlanul vissza-

tért hozzánk, mert ezzel több szeretetet mutatott s több viszontszeretetre készítetett minket.

Mindent szeretetből tett. S eped a mi szeretetünkért. Isten tetteinek nincs más indítóoka, nincs más mértéke, az elsőtől az utolsóig minden csak szeretet!

(Faber.)

Ha érzed szerelmesed jelenlétét, ne menj tovább az elmélkedésben, hanem maradj csak a jelenlétében. Ne erőlködj azon, hogy a szeretetedet bizonygasd. Elég az Istennek, ha nézed Őt s engeded, hogy Ő rád tekintsen!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Isten szeretete megmérhetetlen. Nem veszik figyelembe, nem fogják fel. Csordultig árad pedig minden szív poharába, mintha valami tékozló forrásból bugyogna. Drága aranykehelyben kellene kincsként őrizni s többnyire szétfolyik a lelkek sivatagjában, szinte tudomást se vesznek róla.

(P. Lippert.)

Miért volt éppen János a szeretett tanítvány? Mert ő is nagyon szerette az Urat. Ő értette meg legjobban a szeretet evangéliumát, s így kiáltott fel: — Isten a szeretet!

Kitől tanulta ezt? — János, a gyermekiifjú mindig Mária mellett volt. Tőle tanulta a szeretet átélését, a lelki gyermekséget s a Jézushoz való hűséget is.

(P. Marcell.)

Megfoghatatlanabb az, hogy az emberek

nem szeretik Istent, mint az, hogy három személy van az egy Istenben!

(Faber.)

Aki vágyódik rá, már szereti is Istent. Ha nem szeretné, nem ébredt volna fel benne a vágy.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Isten szentségtartói vagyunk, ha Krisztus él bennünk. Olyan szenteknek kell tehát lennünk, mint a szent angyalok s olyan szerető szívűeknek, akár a menyasszonyok.

(P. Etlin Lukács.)

Mondjuk minden kis és nagy cselekedetünk előtt: „*Jézusom, érted!* — Imádság lesz így minden törekvésünk. Napközben gyakran sóhajtsuk el: *Jézusom, veled!* Este pedig így fohászkodjunk: *Jézusom, miattad!* Tökéletes bánatot keltsünk ezzel a két szóval minden veszedelemben is.

(P. Szunyogh.)

Hogy az Isten szereti a bűnös embert, az csodálatos jószág, de hogy az ember nem szereti viszont Istenét, az az emberszívek gyarlóságának rettentő csodája!

(P. Colombière K.)

Miért teremtett az Isten minket? Hogy nagyokká legyünk? Nem. Hogy erényt és általa a mennyországot megszerezzük? Nem, ezerszer nem! Miért tehát? Azért teremtett, hogy szeressük Őt és testvéreinket. Ezért adott sza-

badsgot is. Vajjon a szeretetben nem az a legelragadobb, leggyönyörűsegebb, hogy szabadon jön? A *nem* szócska lehetősége fokozza az *igen* fölött érzett örömet.

(Bougaud.)

Nem tudod bebizonyítani Istennek a szeretetedet? Bizonyítsd be felebarátaidon!

(Sienai Szent Katalin.)

Az *ars* *plébános* haldoklásában azt állította, hogy ha nem lenne örökkévalóság, ő akkor sem érezné csalódottnak magát ilyen szeretetteljes, boldog élet után.

Csak a keresztyén dicsekedhetik azzal, hogy az ő szerelme: Isten.

(Bossuet.)

Ki nézhet vissza a kegyelmek láncolatára, melyek keresztsége óta az életét alkották, a nélkül, hogy szívében meg ne csodálná Isten szeretetét, melynek segítségével a dolgok az ő javára és boldogságára alakultak, az akadályok eltűntek, a kísértések javára váltak, s ami közélről büntetésnek látszott, visszatekintve rá, szeretetnek bizonyult? Minden bánatnak oka volt s nélkülök vesztesek lennénk. A véletlen ismeretségeknek jelentőségük és hasznuk volt s életük fonalát a legelőrelátóbb szeretet se szöhetne volna jobban, mint az szöve volt. Bár nem tudtuk, hogy Isten mindig velünk volt, hiszen semmi sem olyan kevésbé feltűnő, mint az atyai szeretet. Jákob is csak álmából felébredve mondta: — Valóban, az Úr volt itt és én nem is tudtam!

(Faber.)

Keresztről nev. Boldog Pálról, a passzionisták alapítójáról mondják, hogy az erdőben járkálva ezt mondta társainak: — Nem halljátok-e, mint kiáltják a fák és a levelek: — Szeressétek az Istent! Szeressétek az Istent!

Máskor a mezőn sétálva tavasszal a virágokhoz beszélt: — Hallgassatok! Hallgassatok!

*

Minél inkább növekedtek felebaráti szeretetben, annál inkább fellángol majd bennetek az istenszeretet.

(Avilai Szent Terézia.)

Ó, akiben az igazi szeretetnek csak egy kis szikrája van, az valóban érzi, hogy minden földi dolog csak merő hiúság!

(Kempis Tamás.)

Istenből vagyunk. Isten vonzza a lelket, a lélek sóvárog feléje, vágyódik a legnagyobb Jóval egyesülni. Ez legmélyebb és leghatalmasabb kényszere. Innen ered minden földi szeretet is, csak eltévesztjük, elmossuk, eltorzítjuk, idegen utakra támolygunk vele, meghordozzuk utcán, porondon, útvesztőkben. Néha szégyenletesen visszük emberközi viszonyainkba. Az embert is azért szeretjük, mert a léleknek szeretet az itala, mert szeretnünk kell és szeretjük azt, aki élénk akad s aki a számunkra hasonlítani tud ahhoz az isteniességhez, vagy annak valamely lefelé való tévelyedéséhez, melynek igazi, lelki kényszerül van belénk

oltva a szeretet szomjúsága. Az emberszív szeretetre van teremtve!

(Prohászka.)

Viselj el szívesen mindent s szeresd azokat, akik megbántanak. Lásd, a hatalmas Isten se vonja el tőled szeretetét, pedig hányszor megbántottad már!

(Avilai Szent Teréz.)

Az igazi kereszténynek nemcsak erkölcsi magaslaton állónak, hanem a legszeretetre-méltóbbnak, leggyöngédebbnek, legkedvesebbnek is kell lennie. Aki komolyan követi Krisztust gyakorlatban is, az megszabadul egész valójában minden szeretetlenségtől, annak a lelkében kincseskamrák tárulnak fel s annak a szíve megtelik a szeretet, jóakarat és jóság bőségével.

(Dierkes.)

Aki szeret, annak nem lehet a lelke sötét, elborult. Még ha sír is, édes mélységből fakadnak a könnyei. Szeress, melegíts, tégy — és ne parancsolj. Allj bele az életbe egész szíveddel s rátalálsz Krisztus nyomdokára. Erősen vezet az, aki úgy jár elől, hogy vonz is, segít is, lelkesít is!

(Prohászka.)

Akinek a szeretete igaz és tökéletes, az semmiben se keresi önmagát, hanem mindenben egyedül Isten dicsőségét.

(Kempis Tamás.)

„Szeressétek egymást!” Az ember szíve elszorul, ha arra gondol, hogy a feljegyzések szerint 3500 év óta 3194 évig volt háború és csak kis töredék ideig éltek az emberek békében egymással. Ezek nem vad törzsek villongásai voltak, hanem komoly háborúk. Ez idő alatt 8200 békét kötöttek s minden békét azért kötöttek, hogy a békét biztosítsák...

*

Ne hasonlítgasd össze az embereket egymással, ez gyakran vezet szeretetlenségre!

(Avilai Szent Terézia.)

Csodálatos dolog a szeretet! Egyszerre eszköz és út, amely önlelkünkhöz vezet. Minden, amit szeretetből teszünk: szeretet. A munka és halál is lehet szeretet, ha szeretet volt az indító rúgója.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Panaszkodol, hogy bizonyos helyen nincs elég szeretet. Nos, ültess oda te szeretetet, majd lesz akkor!

(Keresztes Szent János.)

Jézus iránti szeretetemet nem tudom más-sal bizonyítani, mint hogy virágokat hintek eléje, vagyis minden pillantást, szót és áldozatot, a legkisebb alkalmat is megragadom arra, hogy szeretetből tegyem!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

A szeretetszolgálatok, melyeket nekünk tesznek őrangyalaink, az ő boldogságukat is

növelik. Ezt az örömet mi is magunkévá tehetnők, ha segítenénk a szegény lelkeken.

(Faber.)

Az a tökéletesség, ha teljesen Istenhez tapadunk.

(Aquinói Szent Tamás.)

Legyek süket az önszeretet minden sugallatával szemben, vak a mások hibáival szemben s néma minden öndícséretre és panaszra!

(Alacoque Szent Margit.)

Három foka van a tökéletességnek: 1. Isten iránti szeretetből megvetni a rosszat. 2. Istenért cselekedni a jót, azért, hogy neki örömet szerezzünk. 3. Csak a „Kedvest” szeretni!

(Nagy Szent Albert.)

Hogy a testvéri szeretetet minél jobban gyakoroljam, testvéreimet magamban szentekről neveztem el.

(Kaszap István.)

Ha ismernék valakit, aki Máriát nálam jobban szereti, felkeresném őt, ha mindjárt száz mérföldnyire lenne is tőlem, hogy megtanuljam tőle Máriát még jobban szeretni.

(Eudes Szent János.)

Nem minden önzetlen ember keresi az egyesületi életet. Az egészen önzetlen ember mindenkiben kérő, várakozó, hívó, kereső testvért lát, aki arra vár, hogy szeretettel adjon neki.

(P. Lippert.)

Ubi amatur, non laboratur — mondja Szent Agoston. Ahol szeretet van, ott nincs fájdalom. Vagy ha volna is, örömmel fogadják, mint a szeretet különös bizonyosságát.

(P. Plus.)

Az önszeretet a mi legerősebb és legravaszabb ellenségünk. Hogy legyőzhesd, kettőt ajánlok: feltétlen odaadást Istennek és minden alkalom megragadását, hogy áldozatot hozzass. Légy bilincsbe verve Krisztusban!

(Fink Mária Bonaventura.)

Bármily kis dolgot teszünk is Istenért, nem tudjuk, hol fog az végződni és milyen hatással lesz Isten dicsőségére. A szeretet misztériuma megkívánja, hogy mindent megtegyünk Istenért s ne gondoljunk tetteink kicsiségére.

(Faber.)

A tökéletesség nem más, mint Isten tökéletes szeretete. Szeresd hát Istent teljes szívedből s a felebarátodat úgy, mint magadat!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Olyanok vagyunk, mint a kezdő úszók, aggodalmasan kapaszkodunk kötélbe vagy korlátba s minél biztatóbban hívogatnak a nyílt tenger hullámai, mi annál erősebben kapaszkodunk tárgyakba, emberekbe, földi vágyakba és vigasztalásokba. Bizony, bátorság kell ahhoz, hogy elengedjük a korlátot s a hullámok karjaiba vetvén magunkat, kiússzunk a nyílt tengerre. Bátorság kell ahhoz, hogy minden dolgot elhagyjunk, nem megvetően és lekicsiny-

lőn (ez könnyű!), hanem szerető szívvel, mosolyogva — Istenért!

(P. Lippert.)

Egyetlen lelkületnek szabad csak bennünk uralkodnia, az Istent szerető szívnek, mely szenvedés közben is tud szeretni, tud szeretni ott is, ahol nem talál viszonzást s még akkor is tovább szeret, ha tövisekkel fonják körül és lándzsával döfik át. Szívnek kell bennünk uralkodnia, mely hisz a jó győzelmében és a szeretet diadalában és ezt a hitet a saját szeretetével erősíti.

(Prohászka.)

Mondják, a szív a legelső, amely élni kezd és utolsónak hal meg. Mennyi alkalmunk lenne, hogy szeressük vele a testvért!

*

— Ki a legboldogabb a világon? — kérdezte IX. Károly *Tassótól*. S az így felelt: — A jó Isten. — De az emberek közt? — Az, aki a legjobban hasonlít Istenhez. Minthogy pedig Isten a szeretet, az a legboldogabb, aki legjobban szeret.

*

Mikor szeretetből akarok mindent, amit Isten akar, akkor a gondolatom, érzésem, akaratom is elváltozik valahogyan. Lelkem arca hasonlítani kezd az Ő arcához s kezdem érteni az Apostolt, aki ezt mondja: — Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!

(Prohászka.)

Ahol szeretik az Istent, ott Ő is a legnagyobb örömmel siet a szerető lélek kérése elé.

(Keresztes Szent János.)

Minél hűségesebben küzdesz, annál inkább bizonyítod Isten iránti szeretetedet s annál boldogabb leszel majd egykor Vele.

(Avilai Szent Teréz.)

Boldog, aki föléri ésszel, mit tesz Jézust szeretni és magát Jézusért megvetni. Az egyik kedvestől meg kell válni a másikért. Jézus pedig azt akarja, hogy Őt szeressük mindenkifölött.

Kedvesednek olyan természete van, hogy mást maga mellett nem tűr meg. Egyedül akarja bírni szívedet, hogy azon, mint saját trónusán, királyként uralkodjék.

(Kempis Tamás.)

Ó, milyen szép a mennyország! Ott minden csupa szeretet!

(Grafi Józsa.)

Tudni akarod, hogy a kegyelem életéből élsz-e, Isten barátja, Krisztus tanítványa vagy-e, az Ő lelkéből élsz-e? Kérdezd meg szívedet: úgy szeretsz-e minden embert, mint testvéredet, Istenért szereted-e őket — s akkor megtudod a választ. És ez a válasz nem csal.

(Szent Ágoston.)

Testvérünk számunkra a látható Isten. Ezer

alakban jön felénk. Istenszeretetünk felebaráti szeretetünkkel áll vagy bukik.

(P. Gräf.)

Aki megízlelte a szeretetet, megittasult tőle, az örömmel fogad minden munkát és szenvedést.

(Szent Bernát.)

Azt hiszed-e, hogy rosszabbul jársz te, aki tenger mélyén jársz, azoknál, akik a patakokban lubickolnak? — kérdezte Urunk *Szent Gertrudtól*. — Az utóbbiak még saját műveiken csüngenek. Ám aki szeretetből és alázatból mindenét odaadja, egészen megnyeri Istent s elmerül a gyönyörűség tengerének mélyében.

A szerető lélek soha nincs terhére sem magának, sem másoknak.

(Keresztes Szent János.)

A szeretet nem csupa édességet jelent, hanem erős elhatározást, hogy mindenben Istennek tetszőn cselekedjünk és Őt lehetőleg sohase bántuk meg.

(Avilai Szent Terézia.)

Az istenszeretet édes valóság, hogy bírom az Urat szívemben, átérzem s átélem, hogy itt van nálam és hogy őt szívből szeretem. Szeretem Őt, örülök neki és ez a legédesebb, belső tapasztalatom. Ha azt kérdi tőlem valaki, hogy miért szeretem, hát ezt mondom: Szeretem, mert Ő az én Uram, Istenem és Mindenem. Szemem szereti a fényt, mert neki való, mert

az az ő eleme, rokon vele; szívem szereti az élet melegét, a piros, meleg vért, mert a szív malmát ez a kis patak hajtja; én pedig szeretem az Istent, szemem világát, szívem vigaszát, munkám erőforrását, kedélyem tavaszát, örömeim fakadását, megnyugvásom szikláját, életem célját és koronáját s megértem Assisi Szent Ferencet, aki egész éjjel ezt hajtogatta: — Én Istenem, én Mindenem!...

(Prohászka.)

Vannak, akiket a halál nem idegenít el egymástól, hanem még közelebb hoz egymáshoz. Vannak, akiket haláluk után jobban megértünk, bensőségebben szeretünk, akiket elfelejthetetlenül őrzünk gondolatainkban, szíveinkben. Ezek azok, akikkel lelki közelségben élünk.

(P. Lippert.)

Ha a vértanúkat nem tudod követni tetteikkel, kövesd lélekben. Ha nem érheted el dicsőségüket, elérheted boldogságukat. Ha nem utánoszthatod érdemeikben őket, utánozd vágyaikkal. Ha nem győződ kiválósággal, kísérel meg szeretettel.

(Szent Agoston.)

Ha azt akarjuk, hogy életünk igazán és teljesen krisztusi élet legyen s tökéletességünknek semmi se álljon útjába, — szükséges, hogy Jézus iránti szeretetünk beragyogja környezetünket és kiáradjon minden emberre.

(Marmion.)

Isteni Megváltónk öröktől fogva szeretett bennünket s szeretetét még keresztfeszítőivel szemben is kimutatta, akik pedig a legborzasztóbb bűnt, az istengyilkosság bűnét követték el s ezzel valóban ördögi gonoszságot árultak el. Mert az Ő szíve ennek ellenére is szeretettel volt eltelve hóhérai iránt. Mialatt őt barbár kegyetlenséggel keresztre feszítették, Jézus imádkozva mentegette hóhérait, hogy bocsánatot eszközöljön ki számukra mennyei Atyjánál. Így adta nekünk halálában is a szeretet legmagasztosabb példáját. És mi? A szenvedett sérelmet hosszú idő múlva is alig tudjuk elfelejteni, pedig jól tudjuk, hogy az szereti legtökéletesebben Urunkat, aki megelőzi felebarátját a szeretetben.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Nem érzed-e, hogyan beszél hozzád az Úr jártodban-keltedben? — Én értelmetlen gyermekem, aki nem tudsz a dolgok mélyébe hatni, érezd át, hogy a világ nemcsak művem, hanem leplem, takaróm is nekem. Én vagyok itt mindenben, benned is. Nem vagyok idegen hozzád, én teremtettelek, éspedig azért, mert szeretlek és mert azt akarom, hogy boldog légy!

(Prohászka.)

Az Isten szeretete nem vigasztalásokban, könnyhullatásokban és gyönyörűségekben áll, hanem abban, hogy erős lélekkel, alázatosan szolgáljunk neki. Ne bánkódjatok hát ezek

hiányán s értsétek meg, hogy nincs is erre
szükségtek, ha Urunk nem adja meg azt nektek.
(Avilai Szent Teréz.)

Jézushoz az áldozat útján jutunk el leg-
gyorsabban. Rövid, átvágó út ez, melyre a sze-
retet vezet minket, hogy tökéletességre jut-
tasson.

(Benigna Consolata.)

Ha azt mondom egy embernek: Becsüllek!
— vajjon nem tudok-e neki ennél többet mon-
dani? Tudok, azt mondhatom, hogy: Tisztel-
lek! S vajjon ennél többet nem mondhatok-e?
De igen, azt hogy: Csodállak. Mondhatok-e
ennél is többet? Egyetlenegyet, a legtöbbet.
Azt mondhatom még, hogy: — Szeretlek! Meg-
előzheti ezt sok szó, de utána nem következ-
hetik semmi. Ha egyszer kimondtuk valakinek,
egy marad csak hátra: mindig ezt ismételve.
(Bougaud.)

Kétféle szeretet kétféle várost épített. A
szinte önmaga megvetéséig terjedő istenszere-
tet megépítette Isten városát; az önszeretet,
mely Isten megvetéséig terjed, építette meg a
másikat. Ez az ördög városa. Ez a két város
jelenleg összekeveredve él, folytonos harcot
vív egymással s csak a világ végén választatik
el egymástól. Tűrjétek az egyiket és sóvárog-
jatok a másik után!

(Szent Agoston.)

A szeretet nem érzi a terhet, a fáradalmat
számba se veszi, többre vállalkozik, mint amire

képes, a lehetetlenség fölött nem tépelődik, mivel azt hiszi, hogy neki minden lehetséges és minden szabad.

(Kempis Tamás.)

Ha megismertük embertársaink gyarlóságát, ássuk el azt szeretetünknek mély sírjába!

*

Akik igazán szeretik egymást, azok számára gyötrő fájdalmat rejt a halál magában. Egy nagyobb fájdalom van csak ennél. A kihalt szeretet gyötrelme. Ha a szívek meghalnak egymás számára, ez a legiszonyúbb halál.

(P. Lippert.)

Mindenegy pillanatomba vigyem a szeretetnek azt a teljességét, amivel nagy dolgokat szeretnék véghez vinni Őerte...

(Geuser M. A.)

Akiben nem él a szeretet, az így beszél Istenhez: — Távozz tőlem, dicsőség királya, nagyság és szépség! Távozz tőlem te, aki vért izzadtál a Getszemáni kertben, távozz tőlem te, aki megdicsőültél a Tábor hegyén! Távozz tőlem, — nekem a kávéházba kell mennem, ahol egyébként unatkozom!

(Hello.)

Ha egy lélek igazán szereti Istent, akkor nem mulaszt el semmit s megtesz mindent, amit csak tehet, hogy szerelmesét, Jézust megtalálja.

(Keresztes Szent János.)

Egy valaki értheti csak meg szerelmünket
s viszonzza azt százszorosán: Urunk Jézus.
(Lisieuxi Szent Teréz.)

A mennyországban megszűnik a hit és remény,
de megmarad a szeretet isteni erénye.
(Clarke.)

Ha Isten szeretettel fordul egy lélekhez,
nem annak nagyságát tekinti, hanem éntelensé-
gét és alázatát.
(Keresztes Szent János.)

Sohasem fogom tudni belátni, hogy szeretet
nélkül lehet alázatos valaki, de azt sem,
hogy alázat nélkül megélhet-e a szeretet.
(Avilai Szent Terézia.)

Aki elfáradt a felebaráti szeretet munkájában,
az joggal megpihenhet a szeretet menyasszonyi
szobájában.
(Szent Gertrud.)

Szeretnem kell, nagyon kell szeretnem felebarátomat,
különösen azt, aki a legtöbb fájdalmat okozza
nekem.
(Lucie Christine.)

Sok egyesület buzgólkodik jótékonyágban.
De a felebaráti szeretet intézményei és az igazi
felebaráti szeretet nem egy és ugyanaz a dolog.
(P. Plus.)

Szeress nagyon, szeress áldozattal, szeress
kifogyhatatlanul! Ne hagyd magadat legyőzetni

nehézségekkel, könnyel, sikertelenséggel.
Szeress és jobb lesz a világ!

(Prohászka.)

Egyszer az Örök Bíró megkérdezte a világ nagy embereitől, hogy mit adtak ők az emberiségnek és mit kaptak érte viszonzásul?

— Én törvényt adtam — mondta Mózes. — „És mi volt az eredménye?” — Bűn.

— Én dicsőséggel ajándékoztam meg az embereket — szólt Napoleon. — „Mit kaptál érte?” — Szégyent és gyalázatot.

Most egyszülött, szerelmes Fiához fordult az Örök Bíró.

— Én szeretetet és békességet vittem az emberekhez — szólt Jézus.

— S mit kaptál érte?

Jézus eltakarta az arcát két átluggatott, sebes kezével és sírni kezdett...

•

A tökéletességre vezető eszközt kérsz tőlem? Én csak egyet ismerek: a szeretetet, mert a szívünk erre született.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Arról ismered meg az Isten valódi szeretetét egy emberben, ha az semmivel sem elégszik meg, ami Istennél kevesebb.

(Keresztes Szent János.)

A szeretet tüze hathatósabban tisztít még a tisztítóhelynél is.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Isten a legtöbb ember számára csak ismerős, akit futólag is alig köszönt. Némelyeknek barátja, igen keveseknek benső barátja csak. S végül akad a tömegben itt-ott olyan is, akinek Isten több mint barátja, több mint jegyese. Ezek szeretik Őt a szenvedélyes rajongásig. A világ nem érti ezt a titkot, neveti, kigúnyolja, de ez nem sokat határoz.

(Bougaud.)

Ne legyen önszereteted! Amennyire haladsz az áldozatok útján, annyira növekszik szereteted. Ha megállsz az áldozatban, megállsz a szeretetben is.

(Benigna Consolata.)

Bizonyos, hogy a lélek legnagyobb harctere, legszentebb műhelye, legtágasabb világa: a szeretet terén van. Itt várnak a lélekre naponta az áldozati oltárok. Dobjuk rá szívünket, hogy égjen, fájjon, lemondjon, elviseljen másokat. Hogy lehajoljon a gyámoltalanokhoz, leküzdjön ellenszenvet, tűrjön, szenvedjen mások miatt és szeressen, szeressen, szeressen! Naponta művelhetünk e téren csodákat, a szeretetnek, jóságnak, szelidségnek és türelemnek csodáit!

(Kriegs-Au Emil.)

Úgy szeresd az Istent, hogy ne érjen fel a szeretettedhez baj, szenvedés, kellemetlenség. Légy magasan fölöttük, kerülj föléjük. Légy olyan lovas, aki a felhők, villámok fölött nyargal.

(Prohászka.)

A szeretet bennünk a kegyelem kivirágzása.
A Krisztussal egyesítő szeretet isteni ajándék.
(P. Charles.)

A szeretet gyors, őszinte, kegyes, kedves,
kellemes, erős, béketűrő, hű, okos, nagylelkű,
bátor és magamagát sohasem keresi!
(Kempis Tamás.)

Semmi sem kedvesebb Isten előtt, — mondta
Szent Ágnes Szent Brigittának — mint ha
azokat szeretjük, akik bántanak minket, és
üldözőinkért imádkozunk.

*

Ha egy szerető lélek szívből Istenhez fordul, azzal a bensőséges szándékkal, hogy amennyire csak tőle telik, jóvá szeretne tenni mindent Isten dicsőségére, — ha imádság közben lángol a szeretettől s bensőséges szavakat intéz az Úrhoz — ez oly hathatósan engeszteli Őt, hogy vele néha az egész világ számára kíméletet nyer...

(Szent Gertrud.)

Csak akkor szeretek igazán, ha nehézségek, áldozatok közt tudok szeretni, tűrni, várni, ha hűséges vagyok.

(Prohászka.)

— Drága, kis madarak! — állt meg egyszer fák mellett elhaladva az arsi szent, és zokogni kezdett. — Titeket az Isten arra teremtet, hogy daloljatok és ti énekeltek! Az ember pedig,

akit az Isten arra teremtett, hogy szeresse Öt,
— nem tudja szeretni!...

(Vianney Szent János.)

Két módszer van a lelki életben: az első meg akar szabadulni a hibáktól, hogy istenszeretetre jusson el, a második Isten szeretetére fekteti a hangsúlyt s a hibák kiirtására csak később gondol. Mind a két módszer jó, csak ne feledjük, hogy a szeretet a fontos.

(P. Lekeux.)

Az istenszeretet elsősorban abban különbözik a világi szeretettől, hogy biztosak lehetünk benne, ha mi szeretjük az Istent, Ő is szeret bennünket.

(Avilai Szent Terézia.)

Csak a szeretet tesz bennünket Isten előtt kedvessé. Ez az egyetlen kincs, amire vágyódom!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

A közömbös futóvendégként tiszteli Istent, az igaz keresztény legfőbb Uraként. Az előbbi rövid időre nyit neki ajtót, csak amíg dolgát el nem intézi vele, az utóbbi állandóan vele akar lenni, felajánlja neki otthonát tulajdonul. Ez a különbség a legbensőbb barátság és a hűvös viszony között. Az egyiknek csak ismerőse az Úr, köszönő viszonyban van vele, esetleg alkalomadtán talán szívességet tesz neki. A másik kitárja előtte szívét, szereti és egészen benne él... Mint a napsugár átváltoztatja az

élő lényeket, úgy tesz az isteni Nap is, ha megnyitjuk előtte szívünket.

(Newman.)

Urunk nagy kegyelmeket tart fenn számodra, ha a szeretetlenséget és gáncsoskodást kigyomlálod magadból!

(Considine.)

Ha kinyitnók az élő kincstartót, a szeretet edényét, a testté lett Ige szívét, annak kellős közepén megpillantanók a hasonlíthatatlanul drága gyémántot: a Szentlelket.

(P. Plus.)

Uram, Istenem, te jól tudod, hogy mindig csak téged akartalak szeretni, erre irányult minden törekvésem s ez az egyetlen dicsőségem. Hiszen te szerettél engem már akkor is, amikor én még nem szerettelek. Kiskorom óta velem nőtt ez a szeretet s most már olyan, mint a végtelen óceán, melynek mélységét megmérni nem lehet. A szeretet szeretetet szül, az én szerelmem feléd szárnyal s ki szeretné tölni a végtelen mélységeket!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Vallásos lélek az, aki Isten szeretetét és közellétét átéli.

(Prohászka.)

Szét kell magamat szórnom szeretetben, mint a gazda szétszórja tavasszal a magot... A termést egyedül Isten takaríthatja be. A gazdának egyedüli dolga, hogy bevesse föld-

jeit, előrehaladjon a barázdák során s eszébe se jut az, hogy hátraforduljon s megnézzé, nő-e a vetése? Nekem is ezt kell tennem. Nem töprengeni, csak vetni, szétszórni önmagamat. A vetés és aratás közt nincs összefüggés.

(Geuser M. A.)

Viselkedjél úgy Jézussal, ahogyan szeretnéd, hogy Ő viselkedjék veled. Úgye vágyol arra, hogy egész szívével szeressen téged? Add hát neki te is egész szívedet. A mértéket és korlátokat ismerő szeretet nem kedves Előtte. Minden más iránti vonzalom féltékenységet ébreszt benne. Tégy meg a magad részéről, amit csak tudsz, hogy Krisztus szeretetét megőrizd, a többit aztán bíz az Ő jóságára és kegyelmére!

(„Das Marienkind“ könyvből.)

Istent nem akkor szeretjük, ha bőjtölünk, rózsafüzért imádkozunk vagy a mellünket verjük buzgón. Ezek csak eszközök, amelyek közelebb visznek hozzá. Istent akkor szeretjük, ha az életünk lesz krisztusi élet. Ha él bennünk Krisztus!

(Prohászka.)

Ha engem nem is szeretnek, én mégis mindenkit szeretek s ha egyik szememet kiszúrnák is, a másikkal mégis szelíden, szeretettel tekinték bántalmazóimra.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Jézus isteni Szíve minden pillanatban végtelenül forróbb és végtelenül nagyobb szeretet-

tel nézi és szereti Atyját, mint amennyire képe-
sek Őt szeretni az angyalok és szentek összes
seregei az egész örökkévalóságon át.

(Eudes Szent János.)

Lelki életet élni a legkönnyebb, legédesebb,
leggyönyörűbb dolog a világon! Azt jelenti,
hogy Istent szeretjük és Ő viszont szeret ben-
nünket.

(Considine.)

Ó, én nem sajnálom, hogy ennyire ki vagyok
szolgáltatva a szeretetnek és nem tétovázom,
hogy fenntartás nélkül átadjam neki magamat
bármely pillanatban. Ha a bűnösök, közömbö-
sök és félénkek tudnák, mit tud Ő szeretet által
véghez vinni a lelkekben, mennyivel jobban
bíznának! Ha látnák, mennyire Isten minden,
milyen hamar eltépnének minden köteléket,
mely a földhöz köti őket, hogy örökre elvesz-
zenek a Végtelenben!

(Geuser M. A.)

Az igazi életszentség a szeretetből és ön-
magunk teljes odaadásából sugárzik.

(Marmion.)

Egy ír kolostor régi antifonáriumában van
e két sor, amit a VI. században írtak egy régi
apátról: „Az Úr szerette Comgallt és Comgall
szerette az Urat...”

*

Van-e gyönyörűségesebb dolog az Isten sze-
reteténél? Az Ő akaratával való azonosulásnál?
Valóban lelki és szent házassági szerződés ez.

Nem is szerződés, inkább ölelkezés. Igen, ölelkezés, mert kettőből egyet alkot az a tény, hogy ugyanazt akarják és ugyanazt nem akarják.

(Szent Bernát.)

Akik a szeretet útján járnak, azoknak nem szabad aggódniok semmiért.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Firenzében őrzik a képet, amit Fra Angelico festett Assisi Szent Ferencről. A Szent szegényes ágyon fekszik, karjait mellén keresztbe fonja, körülötte a szent szegénység és egyszerűség ünnepe; de az ágy előtt áll a megtestesült szépség, az Isten angyala s édes dallamot hegedül az elragadtatásban fekvő Szent Ferencnek. Tudjátok-e, milyen dalt hegedül? Himnusz-e, zsoltár-e? Én eltalálom. A szent szeretet „Énekének énekét”...

(Prohászka.)

A szeretet nagy dolgokat visz véghez, ha nincs ilyen hatása, akkor nem szeretet. Ha Istent valóban szereted, akkor egy órád se múlik el jócselekedet nélkül.

(Szent Bernát.)

„Mily szegénnyé, koldusszegénnyé lettél
Mióta nem szeretsz mást, csak magad...”

(Schiller.)

Véső, ecset nem csitít lelkemen,
Már csak az Isten szerelmére vágy...

(Michel Angelo.)

Fontos, hogy a lélek állandóan fejlődő szeretetben éljen és e szent tűz minél előbb fel-eméssze, hogy ne kelljen sokáig a földön maradnia. Siessen az ég felé vezető úton, hogy Istent mielőbb meglássa színről-színre, mind-örökre.

(Keresztes Szent János.)

— Ha látnád a kegyelemben élő lélek szépségét, meghalnál a szeretettől! — mondta Urunk *Sziénai Szent Katalinnak*. Máskor így szólt hozzá: — Gondolj rám s akkor én is rád gondolok!

*

Valahányszor fájdalom vagy áldozat alkalmát szórja elénk az élet, mint pergő gyöngyszemeket, gondoljunk azonnal arra, hogy íme, most jött el a mi óránk, amelyben be kell bizonyítanunk szeretetünket. Az iránt, aki minket oly nagyon szeretett.

(Szentháromságról nev. Erzsébet nővér.)

Mi az, amit Isten nem tett meg érted, hogy irántad érzett szeretetét bebizonyítsa? S van-e valami, amit te meg nem tennél, hogy Iránta érzett szeretetedet bebizonyítsd?

(Considine.)

Szeretet, szenvedés! E kettő számít Isten előtt!

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Sziénai Szent Katalinról írja a gyóntatója: „A hatéves Szent a templom szentélyének fala

fölött a levegőben megpillantotta Jézust. Trónon ült, vele volt az apostolok fejedelme és Szent János. A gyermek lábai gyökeret vertek a látványra, ragyogó szemmel, szeretettel tekintett Üdvözítőjére. Jézus is rápillantott, szerelmesen rámosolygott, magához vonta őt és a kereszt jelével megáldotta. Katalin a kegyelem következtében átalakult azzá, akit annyi szeretettel nézett. Nemcsak útját, hanem önmagát is teljesen elfelejtette.

(Capuai Szent Raymund.)

Csodálatos fát láttam az Úr kezében, mely a szeretetet jelképezte s amely nemcsak a jócselekedetek gyümölcseiben volt gazdag, hanem a jó elhatározások virágaiban is s a szép, szerető érzések csillogó leveleivel volt ékes.

(Szent Gertrud.)

Szeretni kell Istenért az embert, életet, munkát, és szeretni kell emberben, hitvesben, gyermekben, jóbarátban és felebarátban az Istent. Konkréte kell szeretni: itt és most, még ma! Szeretni, szívességeket tenni, mást elviselni, jó indulattal megítélni, megérteni. Híven, lovagiasan, nemesen érezni és viselkedni mindenkivel szemben, sőt a háta mögött is.

(Prohászka.)

Ha szeretünk valakit, a legkisebb figyelmetlensége is bánt. Ha idegen lök meg bennünket az utcán, azzal nem törődünk, de ha ugyanazt jóbarátunk tenné?

(Considine.)

Boldog az a testvér, aki éppúgy szereti atyjafiát, aki nem tud szolgálatára lenni, mint szereti az egészségest, aki őt kiszolgálja. Boldog a testvér, aki annyira szereti és féli atyjafiát, midőn tőle távol van, mint mikor vele van, és nem mond soha olyat a háta mögött, amit nem mondhatna el előtte.

(Assisi Szent Ferenc.)

A szeretet olyan, mint az égő tűz. Szétárad a szentek szívében és elemészt minden földit, megtisztít minden tisztátalant s tökéletessé teszi azt, amihez hozzáér. Ez az a tűz, melyet Urunk hozott a földre, mely a hitnek ragyogást ad, az áhítatot átmelegíti, az isteni szeretetet felragyogtatja s az igazságot a legszebb szépségében mutatja.

(Szent Ambrus.)

Az igazi szeretet a felebarát minden gyarlóságát elviseli, gyöngeségein nem akad fenn, viszont a legkisebb erényén is épül.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Igazában az szereti ellenségét, aki nem bánkodik a jogtalanság miatt, melyet az rajta elkövet, hanem lelkének bűne miatt emésztődik Isten szerelméért s iránta való szeretetét cselekedetekkel bizonyítja be.

(Assisi Szent Ferenc.)

Isten megengedi néha, hogy szörnyű helyzetbe kerülünk, hogy annál jobban bebizonyosodjunk előttünk, mire képes atyai szeretete, ha erősen bízunk benne.

(„Das Marienkind“-ből.)

Én az életben sokkal több jóságot és szeretetet kaptam, mint amennyit adni tudtam. A többlet minden bizonnyal az égből jött.

(Sven Hedin.)

Mondják, hogy Isten bünteti azokat, akiket szeret. Ez nem áll mindig. Azok számára, akiket szeret az Isten, a megpróbáltatások nem büntetést jelentenek, hanem kegyelmet.

(Vianney Szent János.)

A kontemplatív élet egyenesen és közvetlenül Isten szeretetére irányul. Rendeltetése: nem akárhogyan, hanem tökéletesen szeretni Istent.

(Aquinoi Szent Tamás.)

Az életestén szeretetedet kérik majd számon!

(Keresztes Szent János.)

Sok mindennek meg kell változnia bennünk, egyedül a szeretetnek van meg az a kiváltsága, hogy útlevelet kap az örökkévalóságba. Neki nem kell átalakulnia, új létbe öltöznie, mikor a mennyország küszöbén bebocsáttatásért kopogtat.

(Schütz.)

Hogy mondhatod, hogy szereted az Istent, ha a parancsait gyűlölöd?

(Szent Agoston.)

A tűz nem lehet a szérűn a nélkül, hogy ne gyujtana. Az isteni szeretet nem éghet a szívben a nélkül, hogy ne működnék.

(Szent Bonaventura.)

Krisztus jelen van minden lélekben, de ártatlanul halálra is van ítélve ott, ahol a lélek nem engedi, hogy benne Krisztus szeressen és cselekedjék.

(Fink M. B.)

Szent József képviseli a „caritas fidelist”, a hűséges szeretetet, mely tűrni, várni, kitarítani tud. Az édes szeretet gyermekarc, a hűséges szeretet angyalarc; az édes szeretet tej, a hűséges szeretet vér. Mikor a szeretet élvez, a hűség pihen, mikor a szeretet fáradt, a hűség virraszt. A hűség a szeretet őrangyala. Csak akkor szeretek igazán, ha nehézségek, áldozatok közt is tudok szeretni, ha hűséges vagyok.

(Prohászka.)

Senkiben sincs nagyobb szeretet felebarátja iránt, mint akinek szíve tele van istenszere-ttel.

(P. Plus.)

Ha azt mondjuk: Istenem, szeretlek teljes szívemből! — értenünk kell azt Jézus Szívéről, Szűz Mária szívéről, az angyalok, az ég és föld összes szentjeinek szívéről. Mert ezeknek a szíve egy. Mikor azt mondjuk: teljes lelkemből, ugyanígy kell érteni. A szeretet egysége folytán valamennyiünk lelke egy lélek. Az egységben mi is benne vagyunk s teljes lélekkel kell szeretnünk *Azt*, akinek a lelkek egységét köszönhetjük.

(Eudes Szent János.)

Balga az, aki csodákra vágyik. Számunkra az a legnagyobb csoda, ha emberi lelkünk megtelik Istennel, megtelik áldozatos szeretettel, alázatossággal, jósággal mások iránt...

(Szalézi Szent Ferenc.)

Aki nem jut előbbre Isten szeretetében, az hátrafelé megy. Ezen a téren nem lehet egy lépcsőn állva maradni.

(Avilai Szent Terézia.)

Isten szeretetből adta a szabadakaratot. Azért, mert vágyódik arra, hogy az ember viszontszeretetből, önként adja a lelkét Neki.

(Lucie Christine.)

Krisztus az Örök Szeretet trubadúrja, aki egymaga tudja elénekelni az Énekek Énekét...

(Prohászka.)

Ne légy soha szomorú, levert. Nem illik ez ahhoz, akit Isten szeret. Légy derűs, szabad és boldog. Sütkérezz ebben a szeretetben!

(Considine.)

A szeretet akkor eszmél rá mélyebb gyökerére és hivatásának igazi értelmére, mikor nem talál már viszonzásra. Csak akkor nyílik meg a szeme s látja meg a másik félben azt a reprezentáns és jelkép-jelleget, mely a legmagasabb szeretet állandó felhívása a számára. A hűtlen, önző hitvestársban megláthatja és felismerheti azt a keserves, de áldott, szent lépcsőt, mely a megváltott és ezért megváltóvá lett szeretet csúcsára visz.

(Schütz.)

Szalézi Szent Ferencet megkérdezte valaki, hogyan tanulhatná meg Isten szeretetét. Ő így felelt: — Szeresse Istent! Az erényeket is azáltal szerezzük meg, ha gyakoroljuk őket.

*

Mindenben Istent igyekszem látni, szeretni és keresni, magamat csak Ő utána. Ez ugyan még nem tökéletesség, csak rendszerűség. Életem beleilleszkedett a rendbe.

(Tissot.)

Nem a szenttéavatás teszi szentté az embert, hanem az, ha Istent tökéletesen, forrón szereti...

(Barat Szent Zsófia.)

A legkiváltságosabb adományok, legritkább előnyök, leghősiesebb törekvések, legragyogóbb sikerek és legszörnyűbb szenvedések értéktelenek lesznek az örök élet szempontjából, ha nem szeretet a vezérmotívumuk. Az a természetfölötti szeretet, mely Istennel kapcsol össze, mely a megszentelő kegyelemből sarjad, mint virág a szárból.

(Marmion.)

Ha Krisztusnak egyetlen tagját is kizárod szeretetedből, méltatlanul áldozol. Csak részben akarsz Krisztussal egyesülni. Pedig az egész Krisztust kell magadhoz vened!

(Szent Ágoston.)

Isten mindenütt jelen van. Azokban, akik szeretik őt, közel van; azokban, akik megfelelkeznek róla, távol.

(Szent Ambrus.)

Tudod, mennyire szeretsz? Amennyire át tudod adni magadat. Az ének elfelejtése, átengedése és feláldozása — ez a szeretet mélységmérője.

(Prohászka.)

Földi életünkben csak egy dolgunk lehet, hogy: szeressük Jézust. Szeressük teljes szívünkben és minden erőnkben s mentsünk lelket neki, akik szintén szeressék őt...

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Nézz magadba gyakran. Mindennél jobban szereted-e Isten akaratát? Mégpedig nemcsak a kellemes, hanem a tűrhetetlen körülmények között is?

(Szalézi Szent Ferenc.)

A szeretet egymaga elég az életre s a többi erény mitsem ér szeretet nélkül. A szeretet kitépi a bűnök gyökereit, a szeretet minden erény forrása, a szeretet megvilágosítja az értelmet, megtisztítja a lelkiismeretet, megörvendezteti és Istenhez vezeti a szívet. A szeretet gazdaggá teszi a szegényt s ha nem él szívében, a gazdag a legszegényebb.

(Szent Agoston.)

A szénnek nincs értéke izzás nélkül, a szívnek sincs értéke szeretet nélkül.

(Szent Bernát.)

Mit gondolsz, miért vonzotta a végtelenül Hatalmast a mi gyöngeségünk? Miért volt a részvéte nagyobb a bűnünkénél? Miért tett eleget a ragyogó Tisztaság vétkeinkért? Hogyan lett eggyé a Teremtő és teremtmény, Tökéletes-

ség és gyarlóság, Fény és árny? Egy kis szó magyarázza meg ezt, a legfőbb, legkedvesebb, legtöbbet érő szó, amely magát Istent jelenti: szeretet! Isten a szeretet.

Közeledjünk hozzá mi is szeretettel. Akarja, hogy belőle élj, akarja, hogy barátai között légy. Szívedet kívánja és azt, hogy már itt a földön is Benne találj meg boldogságodat és Belé gyökerezzél!

(Considine.)

Ha nem lehetsz fényes csillag az égen, légy világító mécses a szobában!

(Arab közmondás.)

A szeretet próbaköve a tett. A tettnek pedig elsősorban felebaráti szeretetben kell megnyilvánulnia. Akkor száll a lélek csodálatos magasságokba, ha irgalommal hajol le a mélybe. Minél jóságosabban száll le, annál gyorsabban lendül a magasba.

(Nagy Szent Gergely.)

Csak ha teszel valamit Istenért, csak ha dolgozol ügyéért, akkor tudod Őt igazán szeretni!

(Prohászka.)

Fogadjuk szent közömbösséggel égi Atyánk akarátát s nézzünk minden bajunkban szeretettel és bizalommal rá. Az odaadó szeretet a leg-tökéletesebb engesztelés.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Isten szüntelenül hív, csalogat minket s ezzel bizonyítja be, hogy gondol ránk és szeret.

Azt akarja, hogy ő legyen mindig szeretetünknek legfőbb tárgya. Jó néven veszi, ha embertársainkat is szeretjük tiszta szeretettel s ebben a szeretetben örömünk telik. Csak ne álljanak útjában istenszeretetünknek s ne tegyenek bennünket rabszolgává. De ha még így lenne is, — egy napon, mintha álomból ébrednénk fel, visszatér a régi sóvárgás, ürességet érzünk szívünkben s lelkünk mélyéről feltör egy kiáltás, amit szinte magunk se értünk: — Nem ezt kerestem! Más kell nekem, több kell nekem! Istent akarom! Az én Uramat, Istenemet akarom!

(Considine.)

Ha egy lélek fenntartás nélkül átadja magát Istennek, ha megfeledkezik magáról s csak „Krisztus él benne”, akkor minden életmegnyilvánulása, cselekedete, minden sóhajtása szeretetből fakad. Ez a szeretet üzni kezdi, elárad rajta és tevékenységre serkenti. Tennie *kell* valamit szerelmeséért, hogy feláldozza érte magát. Kimondhatatlan égi béke ömlik el rajta, az imádsága tetté s a tette imádsággá válik.

(P. Lekeux.)

Szerető szív, szenvedő lélek és hallgató ajak — e három visz Istenhez.

*

Az anya tejével táplálja gyermekét. Krisztus, a mi csodálatos anyánk önmagával táplál minket gyöngéden, a legnagyobb szeretettel.

(Norwichi Julianna.)

Örülj és örvendj, ó ember! Szívedet kölcsönözheted a látható világnak, hogy Teremtőjét azzal szeresse, mint ahogyan Krisztus neked adja a szívét, hogy méltóképen tudd szeretni Azt, Akit csak Krisztushoz hasonlóan lehet méltón szeretni!

(Marmion.)

Hogy az istenszeretetünk növekedjék, Isten utáni vágyunknak kell növekednie, s hogy ezt elérjük, minden más vágyunknak el kell fogynia.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Aki nem halad előre, az visszaesik az istenszeretben! Viharos tengeren evezünk s aki nem töri magát, azt elnyelik a hullámok!

(Szent Bernát.)

A kontemplatív, világtól elvonult lelkek számára nem az a fontos, hogy sokat tegyenek. De az, hogy amit tesznek, azt szeretetből, tökéletesen hajtsák végre.

(Geuser Maria Antoinette.)

Nem szereti az eléggé Istent, aki mást is szeret rajta kívül és mindenki mást nem Őerte szeret!

(Szent Agoston.)

Virrasztani kell a természetfölötti szeretet palántái fölött. Meg kell védeni a veszélyektől. Imádkozni, könyörögni, rejtett áldozatokat kell hozni, különben elvész, elsenyved.

(P. Louis.)

Isten azokat szereti, akik az Ő akaratán kívül mást nem akarnak.

(De Paul Szent Vince.)

Krisztus az egész emberiség szívét meglátta a szamaritánus asszonyban Jákob kútjánál, amint csip-csup boldogság-morzskákat gyűjtögetve és véges szeretetet koldulva áll az ajtó előtt. Pedig a lakoma számára van terítve Odabenn. Ezért mondta: „Én élő vizek forrását adom s aki ebből iszik, nem szomjazik!”

(Schmidt-Pauli Erzsébet.)

A szeretet erejével szeressük bele az embereket a jóba, természetfölötti szépségbe. Krisztus sem kényszerített bele minket a célba. Bele akart szerettetni bennünket!

(Prohászka.)

Szeretnék annyira telítve lenni kegyelemmel, hogy egész valómból kiáradjon az Élet a lelkekre. Szeretném kisugározni az Igazságot s kiárasztani a Szeretetet mindazokra, akik közelről vagy távolról összeköttetésben állanak velem. Szeretnék szent hivatásokat vetni s ezért gyűjtögetem a Végtelenség magvát Atyánk magtárából.

(Geuser M. A.)

A Golgotán elsőhajtott „Sitio” ma is szüntelenül benne reszket a levegőben. Jézus ma is szomjazik. Szívek után szomjazik szüntelenül, amelyekbe beleönthetné mérhetetlenül nagy, felfoghatatlanul mély szeretetét. Ma is dicsőíteni, vigasztalni, engesztelni akarja az annyira szeretett Atyát. Szomjazik. S nem elég neki a

saját szíve, bármennyire lángol is az a szeretettől. Milliók szívével, milliók életével akarja szeretni az Atyát az idők végéig. Ez a megmérhetetlen szeretet mérhetetlenül vágyik kiáradni a végtelenségig.

Mit akar Krisztus? Szíveket, amelyeket betölthet szeretetével. Bennünk akar tovább dolgozni, imádkozni, szeretni, szenvedni az Atya dicsőségére. Akarja a kezünket, ajkunkat, egész valónkat, hogy bennünk tovább éljen!

(P. Jaegher.)

Mondjuk el mindennap gyermekszívvel: Ó Uram, hiszek, mert szeretlek, remélek, mert szeretlek s áldozatot hozok, mert szeretlek! Téged szeretlek, Uram, aki a mienk lettél, téged, aki szent véreden megvettél, téged, aki úgy szerettél, hogy ifjú, szép emberségedet halálra adtad a lelkemért!

(Prohászka.)

Isten és az ember egymással rokonszenvező lények: két egymást kereső szeretet s a vallás az a felséges szentély, ahol találkoznak.

(Bougaud.)

Szeresd az Istent és tégy, amit akarsz!

(Szent Ágoston.)

Választott lelkeimnek az a feladata, hogy szeretetük és áldozataik árán szétárásszák a földön kegyelmeimet. Szeretet, áldozatkészség, türelem a szegénység gyakorlata! Mindez kincssé válhatik és nagyon sok lelket megmenthet szívemnek!

(Menendez Jozefa könyvéből.)

Isten akaratát ne azért szeresd, mert az a
tieddel egyezik, hanem csak akkor ragaszkodj
önakaratodhoz, ha az Isten akarata is!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Az erkölcsi tökéletességnek fokmérője az
istenszeretet és a krisztusi emberszeretet.

(Schütz.)

Nem az a csoda, hogy olyan nagyon szeret
bennünket az Isten, hanem az, hogy egyáltalán
szeret!

(Faber.)

Isten szeretetét ugyanolyan módon nyerhet-
jük meg, mint bármely más földi barátunkét.

(Considine.)

Ha nincs meg bennünk a szeretet bensősége,
vagyis a szándék tisztasága, sohasem érjük el
a tökéletességet.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Tanuljunk Szent Teréziától! Ő sohasem tért
nyugodni a nélkül, hogy valamely szeretetből
fakadó szolgálatot ne végzett volna!

(Barat Szent Zsófia.)

Szent Gertrudot azért szerette oly nagyon
Urunk, mert nem élt a földön senki, aki a szán-
dék tisztaságával és jóakaratával közelebb állt
volna Hozzá. Elszakította magát minden földi
dologtól s ezáltal érdemelte ki azt, hogy az Úr
tetszésével és kegyelmével olyan kiváltságosan
kitüntesse.

(Marmion.)

Szeretessétek meg magatokat, hogy általatok megszeressék az Istent!

(Don Bosco.)

Odafönn a boldog, birtokló szeretet zengi örök Allelujáját, itt lenn a földön az epedő szeretet próbál kifejezést adni forró vágyának.

(Szent Agoston.)

Az istenszeretet mértéke a mérhetetlenség. Ha szeretetünk tárgya végtelen, nem tűr határokat.

(Szent Bernát.)

Hány jó keresztény él abban a meggyőződésben, hogy Isten előtt nélkülözhetetlenül szükséges az ő szolgálata! Ezer dologban szórja szét magát s nem marad ideje arra, hogy szeresse az Urat!

(P. Lekeux.)

Isten egy csipetnyi szeretetből több hasznót meríthet, mint a nagy tettek összességéből, melyekből hiányzik a szeretet.

(P. Louis.)

Allíts magad elé nagyon magas mértéket a szeretetben! Ha szeretetlen voltál, légy szigorú magaddal szemben. Ne légy soha csüggedt és kedvetlen, egy pillanatig se álljon ez közted és Isten között. Nincs semmi, ami erre kényszeríthetne. Fogd szigorúan magadat ezen a téren is.

(Considine.)

Szent Bernát himnuszában ezeket írja többek közt az *isteni Szeretetről*: „A szeretet sír és óhajt, — a szeretet kér és sóhajt; sóhajjal táplálkozik. — A szeretet, hogy ha sem könny-, sem sóhaj mélyéből nem jön — nem is égő, igazi!

A szeretet szenvedni vágy, — teher neki ez a világ; unalom maga a fény. — Várakozva még növekszik, — messzeségek nem csüggesztik, — nem fogy, hanem jobban él.

Oly nagy a szeretet lángja, — és az égést úgy kívánja, — hogy kihűyni sose fog. — Semmi zápor el nem oltja, — s a folyóvíz el nem fojtja, — mindig csak jobban lobog.

S ez a láng maga az élet, — másra nem lehet szükséged. — Ami jó még van egyéb, — nélküle mind nem ér semmit! — Mind elolvad és elomlik, — mind csak tűnő semmiség!”

(Fordította: Babits Mihály.)

A szerzetes nem beszél, ha nincs rá szükség. Krisztus iránti szeretetből őrzi lelkében a csendet azért, hogy Krisztus jelenlétének illatát megőrizze szívében. Ilymódon az egész napot át tudja szőni szeretetből fakadó önmegtagadással.

(Marmion.)

Odafönn mindent a szeretet mértékével mérnek. Egy nagy egyháztanító szerint: Ha egy szegény kis laikusnővér jobban szeretette Istent, akkor őt jobban fölemeli az a mennyországban, mint engem, minden tudománnyal.

*

Az istenszeretet hajóján nincsenek gályarabok, csak szabad evezősök.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Minden ember olyan mértékben tesz jót és tud hatni, amilyen mértékben szereti Istent.

(P. Lekeux.)

A krisztusi szeretet azt kívánja, hogy ahol nincs békesség, oda mi vigyük azt.

(De Paul Szent Vince.)

Minden más egyebet előbb ismernünk kell, hogy megszerethessük. Istennél fordítva van. Őt szeretnünk kell, hogy megismerhessük. Mindíg jobban és jobban kell szeretnünk, hogy jobban megismerhessük!

(Pascal.)

Ha már nem lehetünk hiba nélkül, inkább szeretetből és szelídségből kövessünk el hibákat!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Akarjuk vagy nem akarjuk, a szívünk sóvárog a Végtelen után. Véges dolgok nem tudják kielégíteni. Istentől távol csalóka az öröm és hamis a béke. „Boldogságot kerestek a halál országában?” — kérdi Szent Ágoston.

(Marmion.)

Adj nekem, Uram, gyermeki szívet, hogy hinni tudjak, anyai szívet a szeretethez és férfias szívet a cselekedetekhez!

(Sailer.)

Királyság vagyok én s a szívem trónján ket-
ten foglalnak helyet: Királya az Isten Fia,
királynője önlelkem.

(Angelus Silesius.)

Gondolj bármilyen nagyot, kívánj annál is
nagyobbat — Isten mégis nagyobb.

(Aquinói Szent Tamás.)

Pambo apáttól egyszer egy tanítványa ezt
kérdezte: Atyám, mondd meg nekem, hogyan
állhatok meg én egyszer Isten előtt?

A válasz így hangzott: Ha szíved van, meg-
mentheted lelkedet!

*

Egy anya rémülten tekintett leányára, mi-
kor az bevallotta neki, hogy kolostorba akar
lépni. Ezt kérdezte tőle:

— De hát hova akarsz menni?

A lány távolbanéző szemmel, mintha az
örökkévalóságba nézne, felelte:

— A királyok Királyához, Jeruzsálembel
(Clausel.)

Szerelmes ének.

Itt kuporgok szíved csukott ajtaja előtt.
Én szerelmesem, miért nem engedsz magadhoz?
Zörgetek, sírok, újra zörgetek, újra sírok. Te
mégsem könyörülsz. Keményen összezárod aj-
kadat és elnézel felettem. Miért vagy oly rossz
hozzám? Fájdalmam kibuggyan ajkamon, mint
epedő, szomorú ének. Ha már engem nem bo-
csátasz magadhoz, legalább szavaimnak kegyel-

mezz! Engedd szívedre szállni fehér gerléimet.

Szeretlek öröktől fogva. Nem egy év óta, nem tíz éve, nem száz éve, nem amióta ember él a földön, nem amióta világ a világ, hanem öröktől. Az angyalok dicsősége előtt, a pusztá semmiben már a te lelkekről álmodtam. Hozzám képest mi a legkitartóbb szerelmes is? Én vagyok a leghűségesebb szerelmes.

Amióta élsz, mindig veled vagyok. Én lopok aranyat az életedbe, mert szeretem a mosolyodat. Én küldök árnyat a perceidre, mert szeretem a könnyeidet is. Én rózsával koszorúzlak, hogy az öröm hálássá tegyen és tövist vetek a talpad alá, hogy fájdalmadban hozzám zuhanj... Minden utadat felém terelem. De te letérsz az útról. Kietlen tájakon csatangolsz. És nem jössz hozzám.

Én mégsem hagylak el. Nem fordulok el tőled haragvón. Hanem nesztelenül hozzád surranok, hogy melletted lehessenek. Tűröm, hogy semmibe végy. Tűröm, mert szeretlek.

Ó, ha csak ezt kellene eltűrnöm! Hogy közönyös vagyok neked. De te megbántasz, megvetsz, gyűlölsz, kigúnyolsz és meggyalázol engem. Hívó ajkamat szeszélyes öklöddel sebzéd véresre. Feléd nyujtott kezembe sárt hajítasz. Bűnt bűnre halmozol és arra kényszerítesz, hogy irgalmam cinkosoddá tegyen, lássam, mint vétkezel, hogy elhallgassam bűneid iszonyát, hogy beleheljem a fertőt, melyet felkavarsz. Összeállasz a legelvetemültebb ellenséggel, akinek lehellete bűz, szava kloaka, csak hogy hozzám ne kelljen állnod. Elöttem dobod magad a mámorok iszapjába és láztól ránduló

ajkadról a gúny megvetése csordul felém. S ha már nem bírom tovább és hozzád lépek, hogy átölelve kivonjalak a szennyből, szembeköpsz és belém rúgsz. De én megbocsátom mindezt, mert szeretlek. Nem gyengeségből, hanem erőből. Én nem magammal törődöm, csak veled. Én vagyok a legalázatosabb szerelmes...

Mindezekért én a boldogság mérhetetlenjét készítettem számodra. Érted alkottam meg a földet, hogy virágot színesítsen neked. Az eget, a felhőket, a kék szemhatárt, hogy kitágítsák lelkedet a végtelennek. A napot, hogy felmelegítsen, a csillagokat, hogy remegő lelked megsejtse az eljövendőt. Kitaláltam az álmot, hogy ne félj a haláltól, megálmodtam a mennyországot, hogy örökre velem lehess. Ki adhat nálam többet? Én vagyok a leghatalmasabb szerelmes.

De az én szerelmemnek ez még mind nem volt elég. Én még többet vágytam adni neked. Odaadtam hát önmagamat... Én, a mindenek ura és teremője, lejöttem érted a földre. Gyarló embergúnyát húztam Isten-lelkemre és ettem és ittam és dolgoztam, hogy éppen olyan ember legyek, mint bármelyik. Tudod-e, miért? Hogy megszeress. Hogy lásd a szemem sugarát, halld a szavam zengését, érezd a karom melegét. Hogy emberi szépségem közeledbe férközzék és meghódítson. Hogy szeress. De még ez sem volt elég. Magamra vettem bűnödöt, hogy te megtisztulj és szeress. Magamra vettem büntetésedet, hogy te megmenekülj és szeress. Magamra vettem a gyalázatot, hogy te felmagasztaltassál. Magamra vettem a halált, hogy te örökké élj.

Tudod, mit jelent ez?

Ha anyád, ha testvéred, barátod vagy bárki ismeretlen egy nap eléd állna, mondván: végtelenül szeretlek, szenvedek, hogy boldog légy, meghalok, hogy örökké élj — és korbácsot ragadva véresre ostromozná magát, tövissel koronázná magát, hatalmas keresztet ácsolna s rá felfeszítené magát, három óráig haldokolna előtted, rettenetes kínban, vérben, tagjaiban kifordulva, mígnem kitépné lelkét a halál, mondd, mit éreznél ezzel az emberrel szemben? Éreznél hálát, megszánnád, lábaihoz borulnál sírva, balzsammal kennéd szétroncsolt testét és egész életeden át meg tudnál-e vagy meg akarnál-e szabadulni az emléktől és egyetlen napra is elfelejtenéd-e, hogy virágot és könnyet szórj a sírjára?

Vagy leköpnéd őt is, mint engem, aki ennél sokkal többet adtam? Én vérrel verítékeztem az Olajfák-hegyén, engem kigúnyoltak, én öszszeroгыtam a kereszt alatt, én hét törrel véreztem fel a legjobb Anya szívét, én meghaltam kétezer évvel előtted a nélkül, hogy haláltusámat enyhíthetted volna, hacsak ez egy szóval is: köszönöm. Ki szeret így téged?

De még mindig nem volt elég! Feltámadásom után nem foglaltam el az engem megillető dicsőséget, hanem szűk tömlőbe zártam magam, étellé alázódtam, hogy az életed lehessen, hogy végtelen szerelmemtől hajtva beléd olvadhassak. Századokig vártam rád, hogy szívedre vonj, hogy lelkedre ölelj. Ó, mennyi gyalázat ért azóta! Elviseltem. Mert szerettelek. Mert azt vártam, hogy lelked az én isteni arcom új

Veronika-kendője lesz. Azt akartam, hogy te töröld le rólam a szorongattatások verejtékét és te csókold rám a szeretet fényét.

Mit érdelek én? Mit érdekel a szív, mely téged így szeret? Én már nem tudok többet adni. Én a leghatalmasabb, legszebb, legjobb, legszentebb, itt könyörgök szíved zárt ajtaja előtt. Szeretlek. Hallod? Szeretlek! Nem kérek semmi többet, csak egy kulcsfordítást, csak egy ajtónyitást. Csak beléphessek hozzád. Ó, csendes leszek. Leülök a legtávolabbi kuckóba és onnan nézlek téged. De csak lopva, hogy ne bántson a tekintetem. És megvárom és kívárom, amíg megszánsz, megkönyörülsz, megértesz, megszeretsz és egy áldott percben le-térdelsz hozzám, szívedre ölelsz és feljajdulsz bűnbánó, boldog sírással: Jézusom, szeretlek!

(Farkas Szilárd.)

*Ezek csak szavak,
A szeretetről szólanak.
De a szív forró ritmusát,
Ujjongó, boldog himnuszát
Leírni nem lehet . . .*

(Szent Meczöld.)

SZENVEDÉS

**„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni életét, elveszti azt, aki pedig elveszti életét én-
értem, életet nyer.”**

(Máté 16, 24. 25.)

Izaiás próféta könyvéből.

Nem volt szépsége, sem ékessége,
Hogy megnézzük rajta
És külseje sem volt kíváncsú.
Megvetett volt, a legutolsó az emberek közt.
A fájdalmak embere, a betegség ismerője.
Arca mintegy elrejtett és megvetett volt,
Azért nem is becsültük őt.
Valóban a mi betegségeinket ő hordozta
S a mi fájdalmainkat ő viselte
És mi őt szinte bélpoklosnak tekintettük.
Az Istentől megvertnek és megaláztatottak.
Pedig ő a mi gonoszságainkért sebesített meg,
A mi bűneinkért töretett össze.
A mi békességünkért van rajta fenyíték
S az ő kék foltjai által gyógyultunk meg.
Mi mindnyájan mint a juhok tévelyegtünk,
Kiki a saját útjára tért

S az Úr őreá helyezte
Mindnyájunk gonoszságát.
Feláldoztatott, mert ő maga akarta.
És nem nyitotta meg száját.
Viszik, mint a juhot leölésre
És mint nyírója előtt a bárány
Elnémul és meg nem nyitja száját.
Mert nem cselekedett gonoszságot,
Sem álnokság nem volt szájában.
Népem bűnei miatt vertem meg őt...

(53, 2—9.)

Szomorkodik valaki közületek? Imádkoz-
zék!

(Szent Jakab 5, 13.)

Kegyelem az, ha valaki Isten iránt való
lelkiismeretességéből tűri a viszontagságokat és
igazságtalanul szenved. Mert mi dicsőség van
abban, ha vétkezvén arculütéseket szenvedtek?
De ha jót cselekedvén békességgel tűrtök, ez
kedves Isten előtt. Erre vagytok hivatva, mint-
hogy Krisztus is szenvedett érettünk, példát
adván, hogy őt kövessük. Bűnt nem tett, sem
álnokság az ő szájában nem találtatott. Ki
midőn szidalmaztatott, nem szidalmazott, mi-
dőn szenvedett, nem fenyegetődzött, hanem át-
adta magát az őt igazságtalanul elítélőnek, ki
a mi bűneinket viselte testében a fán, hogy a
bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk,
akinek sebei által meggyógyultatok.

(Szent Péter 2, 19—25.)

Tőlem azonban távol legyen másban dicse-
kedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztusnak

keresztjében, ki által a világ megfeszítettett
nekem és én a világnak.

(Szent Pál, Gal. 6, 14.)

„Én akiket szeretek, azokat megkorholom
és megfenyítem. Buzdulj fel tehát és tarts bűn-
bánatot!”

(Szent János, Jel. 4, 19.)

Amikor *Loyolai Szent Ignác* vizsgálati fog-
ságban volt Salamancában eretnokség gyanúja
miatt, s valaki sajnálkozott fölötte, ő így fe-
lelt: — Ez annak a jele, hogy az ön szívében
nincs még elég szeretet Krisztus iránt, külön-
ben nem találná kemény sorsnak, hogy láncok-
ban vagyok az ő ügyéért. Higgye el, nincs az
egész Salamancában annyi bilincs és lánc,
amennyit szívesen ne viselnék el Krisztus szere-
tetéért!

*

Az Úr Jézus az oltáron már nem érezheti
a sok keserőséget és bánatot, amelyet érezne,
ha még földi életet élne; de érzi e keserőséget
a morális Krisztus, érzi Krisztus misztikus
teste. Akik Szívéhez közelebb állnak, azok
bővebb mértékben. Ő, tehát míg a közöny, míg
az Úr bántalmai, a vakság nehezemre esnek
e világban, addig egy-egy mirhaszemet hullat
az Úr szent Szívéből. Ki ne akarna szenvedni,
ha ez annyi, mint Jézus Szívéhez közelebb állni.
(Prohászka.)

Gyakoroljuk magunkat abban, hogy minden
nehézségben és szenvedésben felismerjük a

nevelő eszközt: Isten kezét, aki tart bennünket, hogy faragjon valamit belőlünk.

(Considine.)

Hol lakott Krisztus, ha nem a szenvedésben?

(Folignoi Szent Angela.)

Jézus szomjazza teremtményei szeretetét s a szíve vérzik, mert az emberek menekülnek szerelme elől. Szenvedsz, én Szerelmesem? S tőlem, szegény földi féregtől vársz vigasztalást? Lehetséges ez, Jézusom? Hiszen ez több, mint megrázó, ez összetör és az éig emel...

(Szentháromságról nev. Erzsébet.)

Ha azt látjuk, hogy a bűnös gazdagon él, a derék embert pedig szenvedések sujtják, ne essünk tévedésbe! A korona csak a másvilágon ragyog fel és a büntetés is ott vár ránk.

(Chrysostom.)

Mióta kiűritette Üdvöztőnk a szenvedés kelyhét, megtelt az édességgel Isten barátai számára és nincs benne többé keserűség.

(Szalézi Szent Ferenc.)

A földön üdvösség csak megvetettől, sokat szenvedőtől jöhet.

(Daniel Rops.)

Ne add át a lelkedet a bánatnak s ne gyötrörd magadat tengondolataiddal. Szedd össze szívedet és szenteld Istennek, a bánatot pedig kergesd messze tőled. Békélj meg vele, nyers külseje sokszor nemes bensőt takar, jószándé-

kot, értékes tudást, hasznos erőt. Valóban, csak tőlünk függ, hogy a szenvedés ellenséggént kárt okozzon-e, vagy jóbarátként hasznot hajtson és segítségünkre legyen.

(Keppler püspök.)

Krisztussal egyesült szenvedéseink minden léleknek közös kincstára. A Nagy Napon majd megtudjuk, hogy hány testvérünk számára vetjük meg szenvedéseinkkel a megtérést, az üdvösséget.

(P. Plus.)

Ha igazán vágyódtok arra, hogy megtaláljátok, sőt a tiétek legyen Krisztus, sohase keressétek őt kereszt nélkül!

(Keresztes Szent János.)

Csak a szenvedés véres veritéke termékenyíti meg a földet: a testi szenvedés, lelki elhagyatottság, keserű megpróbáltatás, melyet csak az Úr lát, még a környezetünk is alig sejt.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Nézz rám egy pillanatra... nézz a keresztre! Oly kegyetlenül szenvedek rajta, hogy neked is adhassak isteni tűzemből! Véres betűkkel van a neved a Szívembe írva... Úgy szerettelek téged, hogy eljöttem e világra, szent Szívem a haláltól sem riadt vissza. Nézd, mily szörnyű kínok gyötrik kezemet, lábamat, véres fejemet, egész testemet! De mindennél jobban fáj az, hogy látod gyötrelmeimet és mégis alig veszed figyelembe Megváltódat!

(Jacopone da Todi.)

Nincs más krisztusi szeretet, csak a szenvedő szeretet; azáltal, hogy keresztjét a magam ügyévé teszem, szellemét szolgálom, gombamódra kelnek majd a nehézségek és bajok: ezeket szeretetből, szívesen kell túrni s rajtuk keresztül Krisztus ügyét diadalra vezetni!

(Prohászka.)

Ha bánatod van és csak Istennek beszélsz róla, nagyot haladsz lelki életedben. Ez a viselkedés feltartóztathatatlan lépés a magasabb erények felé.

(Considine.)

Annyi nyomorúság van a világon, hogy valóban boldogok lehetünk, ha egyszer-másszor segíthetünk a kereszthordozásban!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ó, hogyan szenved az anya gyermeke betegágya mellett! Párnáját igazgatja, veritékes homlokát törülgeti, kuszált haját simogatja, hideg kezét melengeti. Ott dobog a szíve az ujjai hegyén. És Mária? Volt-e még olyan kemény halálos ágy a világon, mint a keresztfa? Olyan kínos helyzet, mint az ő szent Fiáé? Hol volt feje alól a puha vánkos? Hogyan szerette volna elsimítani véres homlokára tapadó haját, szent arcáról letörülni a veritéket! Hogyan vágyódott arra, hogy gyötrődő, drága fejét a szívére szorítsa, átfúrt kezét megsimogathassa. Nem tehette...

(Alizon abbé.)

A magas állásokat rendszerint olyanokkal töltik be, akik valamely főiskolát végeztek. Isten bizalmas környezete számára a szenvedések főiskoláján nevelődnek az emberek. Különös kiválasztottjai a nagy szenvedők, ezekből lesz a mennyország arisztokráciája.

(Korompai József.)

Kérd Istent, hogy látogasson meg! A szenvedés olyan kegyelem, amely sok mást zár magában.

(Loyolai Szent Ignác.)

Az istenszeretetnek e földön szenvedés a tápláléka, az égben majd az öröm lesz.

(Chantal Szent Franciska.)

Az igazi lovag nem panaszkodik sebe miatt, mikor azt látja, hogy királyát is megsebesítették.

(Eckehart.)

Ha olyan bizalmasa vagy az Úrnak, hogy könnyű már a szenvedés, akkor nem panaszkodhatsz.

(Suso.)

A kis szenvedések kihoznak bennünket a sodrunkból, a nagyok észre térítenek.

(Jean Paul.)

A szerint ítélem meg az embereket, milyen nagy szenvedést képesek elviselni.

(Goethe.)

Érezd át a más baját, kisebb lesz a tied!
(Shakespeare.)

Járjuk a keresztutat a Szentlélek Istenben, abban a szeretetben, mellyel a Fiú Atyját szeretete, minden stációnál felajánlotta az emberiségért minden szenvedését — és abban a szeretetben, amellyel az Atya átvette a Fiú szenvedését és üdvösséggel jutalmazta azt meg.

(Fink M. B.)

A szenvedés több az imádságnál.

(Konnorsreuthi Neumann Teréz.)

Oly kevés lélek vállalkozik szenvedésre. A királyi útnak kevés királya és királynője van. Az áldozatra való hivatás a legtitokzatosabb, legfölségesebb, legistenibb, — de a legritkább is.

(P. Plus.)

Annak a mértékét, hogy valaki kis vagy nagy keresztet képes hordozni, a szeretet adja meg.

(Avilai Szent Teréz.)

A legtöbb, amit Istenért tehetünk, az, ha minden tevékenység nélkül szenvedünk érte s megnyugszunk akarataiban.

(Angelus Silesius.)

— Vedd a keresztemet, szögeimet és töviskoronámat! — mondta az Úr Jézus *Menendez Jozefának*, ezek az én kincseim. Jegyesem vagy, nem félek rád bízni őket. Én elmegyek lelkeket keresni. Ha megtaláltam az elveszteteket, visszajövök a keresztemért.

*

Jézus mérhetetlen részvéttel nézi az anyák bánatát. Az enyémet is. Azt mondta nekem, ha tudnák az anyák, hogyan keressék, az Ő szívében kimondhatatlan gyöngédséget találának, olyat, amely megérti és megvigasztalja szívettépő gyötrelmeiket.

(Lucie Christine.)

Oda kell állnom nekem is minden reggel a keresztfá lábához, melyet ezer meg ezer oltáron állítanak fel újra. Fel kell szállnom Krisztusommal együtt a keresztfára, hogy megújítsam vele együtt az örök áldozatot, hogy kiegészítsem azzal, hogy keresztsjeimet az övével egyesítem, életemet az ő szenvedésében való részvételnek tekintem. Az én istentiszteletem abban áll, hogy résztveszek az isteni Áldozatban. Krisztus szíve az én mellemben dobog s úgy térek vissza az életbe, hogy ott tovább viseljem keresztemet.

(Dom Vandeur.)

Téves állítás az, hogy az ember a szenvedés napjaiban tette nem képes, másoknak hasznára lenni nem tud. A te példád sokakat bátoríthat, türelmed megnyugtatóan hathat, szereteted más szenvedők szívét melengetheti, lágyíthatja, nemesítheti.

(Keppler Pál.)

Mindenben Őt imádni: a szenvedésben, megaláztatásban, aggodalmakban. Ő mondta nekem: Azt kell legjobban szeretni, amit Isten a legjobban szeret, amit megenged, bármi legyen is az. — Nem elég a szenvedést elfogadni,

szívesebben kell fogadni, mint bármi mást,
mert Isten Fia is azt tette, azt választotta.

(Lucie Christine.)

A fájdalom mint sziklafúró, a mélységből
vízsugarat szökkent elő.

(Prohászka.)

Urunk mondotta: — Aki engem szeret, szereti keresztemet is. S aki keresztemet szereti, az engem szeret. A kereszt az igazi Élet kapuja s a lélek, ha azt szeretni tudja, mert én adtam neki, átjut majd az örök élet ragyogásába. Érted-e már, milyen nagy érték a kereszt? Ne félj tőle... én adom neked s nem hagylak soha az elviseléséhez szükséges erő nélkül!

(Menendez Jozefa.)

Szent János apostol mennyi odaadással és bizalommal borult rá Jézusra. Krisztus vállára akarom hajtani én is szegény, *szomorú* fejemet, amikor nem bírom tovább... A Mester vállára akarom hajtani én is *haszontalan* fejemet, hogy közelebbről halljam Szívének dobogását... S az Ő szívére hajtom majd a kor és az élet súlyától *nehéz* fejemet, hogy Vele könnyebben hordozzam keresztemet.

(P. Plus.)

A kezdők türelmesen, a haladók szívesen hordják Krisztus keresztjét. A tökéletesek lelkesedéssel átölelik azt.

(Szent Bernát.)

Annyit érek, amennyibe kerültem. Én pedig
az Isten vérébe kerültem!

(Tanquerey.)

A halált és szenvedést nem Isten teremtette.
Azokat a bűn hozta létre.

(Bougaud.)

A legjobb, amit szemünkkel tehetünk, ha
Szentírást olvasunk és bánatkönnyekeket sírunk.
(Canisius Szent Péter.)

Vándorok vagyunk mi is az emmauszi úton.
Jézus közeledik felénk megvilágosítások, su-
gallatok, örömök által, de legtöbbször az áldo-
zatban. Jön felénk fájdalmakban, kísértések-
ben, harcokban, nehézségekben. A léleknek fel
kell ismernie, át kell ölelnie ilyenkor Öt.

(Fink M. B.)

A megadással fogadott szenvedés nagy
áldás forrásává lehet a számunkra. De ennél
többet is tehetünk. Ha készségesen fogadjuk
el a keresztlélek és egyesítjük azt Krisztus
keresztjével, akkor észrevétlenül, de határo-
zottan hozzájárulhatunk a jónak a rossz feletti
végleges diadalához.

(P. Plus.)

Öntsünk minden bajba, szenvedésbe lelket,
szeretetet, mely eleget tesz, törleszt. Mennyi
gyöngy: s mindegyiken Krisztus képe tükrö-
ződik!

(Prohászka.)

A modern ember szenvedésének nagy részét lelki gyökértelenségének számlájára kell írni.
(Tóth Tihamér.)

Urunk azt mondta nekem, engedjem, hogy a szenvedés kitágítsa szívemet, a kereszt karjai széjjel vannak tárva, pihenjek meg bennük. A kereszt nem száraz fa, hatalmas éltető nedv duzzad benne, virágokat és gyümölcsöket sarjaszt. A keresztfa életnedve: Jézus megváltó vére. A keresztfa virágai: a Jegyes gyöngéd gondoskodása, szeretetének az Időben nyújtott zálogai. A keresztfa gyümölcse: Jézus dicsősége, *Isten dicsősége*, melyért a Vele szenvedők fáradoznak.

(Lucie Christine.)

Nagy szentek sokszor és sokat szenvedtek kegyetlen lelki fájdalokat. De éppen az ő példájuk igazolja, hogy az ilyen szenvedések nagy kegyelmek és vigasztalások előhírnökei.
(Keppler Pál.)

Krisztus keresztútján kell járnia minden követőjének, ha nem akar eltévedni.
(Avilai Szent Teréz.)

Az én filozófiám csúcspontja: ismerni Jézust. Mégpedig a keresztrefeszített Jézust.
(Szent Bernát.)

A világ fiai rózsákkal bizonyítgatják szerelmüket, az ég Ura tövisekkel.
(Faulhaber.)

Krisztus ruhája: az ő szenvedése. Krisztus csókja: az ő keresztje.

(Tóth Tihamér.)

Mikor a tanítványok eljutottak a búcsú órájához, már akkor elindultak a nélkül, hogy tudták volna, a megvettetés, üldözés és kínhalál útjára. De az örök dicsőség felé is. Az után, akit követtek.

(Schmidt-Pauli E.)

Sokat sírtam tegnap és ma. Jól kisírtam magamat. Nehéz nekem az élet, mert szenved az, akit szeretek.

(Prohászka.)

A szenvedés gyakran jót tesz, mert inkább vezet belső életre, mint bármely mulandó öröm. A fájdalmat mint barátot, jótevőt, az ég küldöttjét kellene üdvözölnünk, mert segít megoldani azokat a kötelékeket, melyek bennünket a földhöz láncolnak és mert az öröm magasabb honára utal. A követ üdvözlete sokszor riasztó, zavaró hatást tesz ránk. De ha első megdöbbenésünkből felocsúdunk és kissé gondolkozunk, világosan felismerjük, hogy az öröklét akar lakást venni szívünkben s belülről akar átalakítani, szellemibbé tenni bennünket. A szenvedés nemcsak hirdeti a kegyelmi életet, hanem egyenesen lehetővé teszi, hogy bizalommal, megadással fogadjuk, mint az ég angyalát.

(Keppler Pál.)

Előadókban nincsen hiány. De nagyobb szükség volna olyan emberekre, akik hajlandók a keresztre felmenni, mint olyanokra, akik az emelvényre lépnek fel.

(P. Plus.)

Aki nagyon szeret, azt méltónak találja Isten arra, hogy érte sokat szenvedjen. Akinek a szeretete kicsi, arról tudja, hogy még csak kevés szenvedést bír el.

(Avilai Szent Teréz.)

— Vedd a keresztedet és ne félj semmit! — mondta Urunk *Menendez Jozefának*. — Soha nem fogja az felülmúlni az erődöt, mert én mértéket vettem előbb rólad és megmértem azt szeretetem serpenyőjében!

*

Lucie Christinnek pedig ezt mondta az Úr Jézus: — Kérd meg anyámat, árulja el titkát, hogyan kell szentül viselni a keresztet. Ő is szenvedett, ő is asszony volt és anya... Mit mondhatna a lelked neki, amit ő meg ne értene?

*

A fájdalom akkor született meg, amikor Ádám megismerte a bűnt, tehát a világ bölcsőjében. Ő volt az emberiség elsőszülöttje s azóta is lépten-nyomon követi az embert a földön a sírig, sőt a mennyország kapujáig is. A szenvedést még az eredeti bűnt eltörlő keresztség se tudja távol tartani tőlünk. Ő csepegteti a szentség vizébe a könnyek vizét,

ő tisztítja meg a lelkeket az ember testéből vett vízzel és vérrel. Mindenki gyűlölte, mindenki félt tőle. Átkozta az ember századozon át.

Egyedül az Istenembernek lett szerelmese. Feléje kúszott azon a borzalmas éjtszakán, melyen a Megváltó egyedül a barlangban magára vette a világ bűneit. A fájdalom karjába szorította őt oly gyilkos szenvedéllyel, hogy az Istenember már-már elalélt. Halálküzdeme volt az eljegyzése, jegygyűrűje a házasság és királysága szimboluma: a töviskorona. A Jegyes homlokát rubincsöppek lepték el és vérgyöngy ékesítette. Szerető hízélgés helyett szörnyű kínokkal becézte, hűséges feleségként szegődött nyomába és nem hagyta el többé. Elkísérte a praetóriumba Heródeshez és Pilátushoz. Meggyőződött az ostorhasította sebek mélységéről, beljebb nyomta fején a töviskoszorút, nehezebbé tette a szögekre zuhanó kalapács súlyát, élvezte az epe keserűségét, élesítette a lándzsa hegyét s féltékeny gondolat hegyezte a szögek hegyét.

És mikor elérkezett az utolsó pillanat, mikor Mária Magdolna és János sírva álltak a kereszt lábánál, a Fájdalom merészen felkúszott Szerelmeséhez s a két kítaszított frigyből megszületett az: Egyház. Az áldozat szívéből szökkent ki vér- és vízpatak alakjában.

Vége volt a násznak. Krisztus nem szenvedett többé, örökre kibontakozott az ölelő karokból. Özvegységre jutott a Fájdalom abban a pillanatban, mikor szerelmére talált. De ez

a szerelem, ez a halál őt is megváltotta. Ragyogó szépségben jött le a Kálváriáról.

Azóta magasztalják őt s a Megváltóval együtt uralkodik a kereszt trónusáról a világon. A keresztények megértik s századok hosszú során hívják, szeretettel ölelik őt magukhoz a lelkek, hogy Krisztus szenvedésében részt vegyenek s így engesztelő áldozatában is egyek legyenek vele...

(Huysmans.)

A szenvedés az a pénzem, amellyel hatalmat vásárolhatunk. Ha állandóan hatalmi aktusokat szeretnénk végezni az Atya nagyobb dicsőségére, akkor megszakítás nélkül kell előlegeznünk.

(Geuser M. A.)

Nagypénteki prédikáció.

Ó élet adója, halál rontója: Krisztus Jézus! Ki hogy engem az örök kárhozatnak ítéletétől megmentenél, halálra adatál; hogy engem megbecsülnél, meggyaláztatál. Virrasztál, hogy én nyugodhassak, bőjtöltél, hogy én mennyei dicsőséget nyerhessek; fáradtál, hogy nekem könnyebbségem legyen; néhány pénzen eladtál, hogy én megváltatnám; megfogátál mint gonosztevő, csúfoltátál mint bolond, megfenyítetél s mint országháborító megöletél. Mint szószóló értem könyörögtél, mint Bíró nékem megengedtél. Te nem fordítád el füleidet rágalmazóid kiáltásaitól, szent szájadat a keserves epétől, szent orcádat a pökdöséstől. Nem vonád

el szent fejedet a töviskorona elől, nem rántád el kezedet, lábadat a vasszögek elől.

Ó, én lelkemnek váltsága, életem gyönyörűsége! Az én szemeim szemlélték a tilalmas gyümölcsöt és a Te szemeid fedetének be érte, az én lábaim mentek a fához, nyúltak az almához és a te kezedet-lábadat szegezték a kereszthez. Az én szájam ízlelte a tiltott gyümölcsöt és a te szájad keseredett meg érte. Én loptam és téged végeztek ki érte, enyém a vétek és tied a büntetés! Nincsenek, Uram, az emberi nyelvnek olyan szavai, melyekkel ezt megköszönhessük, nincs az emberi akaratnak oly tehetsége, hogy ezt meghálálhassuk. Hanem a te végtelen irgalmad előtt földre borulva azt a vért, melyet érettem kiontottál, azt a halált, amelyet érettem szenvedtél, sírva és zokogva ajánlom fel neked és alázatos buzgósággal könyörgök szent Felségedhez: *Tantus labor sit cassus*, hogy ennyi sok szenvedéseid ne légyenek énbennem haszontalanok. Amen.

(Pázmány Péter.)

Azon keseregsz, hogy elvette tőled Isten azt, aki támaszod volt? Megmaradt helyette Az, Aki adta őt neked s Akinek köszönhetted az eltávozott kedves mindazt, amit veled tehetted.

(„Das Marienkind.”)

Tegyünk imakönyvünkbe egy kis képet, melyen a szenvedő Krisztus látható s szokjuk meg, hogy napi csendes perceinkben nézzünk szemébe a szenvedő Krisztusnak. Ne szóljunk,

ne imádkozzunk, csak nézzük, hosszú, csendes, szótlan némaságban Krisztus szomorú, fájdalmas arcát!

(Tóth Tihamér.)

Krisztus mint Békefejedeleme jött közénk, de hozzá mégis csak harcok, szenvedések és önmegtagadások árán juthatunk el.

(Schott.)

Krisztussal szenvedve szent és kedves áldozatul szolgálunk az Úrnak. Ezen a módon mindenki papi méltósággal van felruházva.

(P. Plus.)

A könnyek elhomályosítják a szemet, de ki is mosnak belőle minden kis port. Aki a világot sohasem látta még könnyein keresztül, az mindig rossz filozófus marad, ismereteiben, ítéleteiben éretlen és felületes. A legértékesebb tapasztalat a fájdalom átélése. Nagy utazások és más élmények nem érnek fel vele.

(Keppler Pál.)

A könny a legbiztosabb örökség, amit gyermekeire hagy az ember.

*

Szent János apostol a három legnagyobb jutalmat kapta, amit Isten csak adhat embernek: szent Szívét, keresztjét és Édesanyját.

(Bossuet.)

A legfájdalmasabb önmegtagadások azok, amelyek nem akaratunktól függnek és nem akkor végződnek, amikor mi akarjuk.

(Lacordaire.)

Az a kereszt, amit szeretünk, csak fél-kereszt, mert a szeretet mindent megédesít. Azért szenvedünk nagyon, mert csak kevésbé szeretünk. Pedig milyen boldog az, aki jól szenved! Amilyen boldogtalan az, aki nem Krisztussal szenved. Mily boldog az a szenvedő, aki szívesen vállalja a gyötrelmeket, csak hogy elégtételt nyújtson Isten igazságosságának. A keresztért hálát kell adnunk, nem pedig panaszkodnunk miatta.

(Fénelon.)

Buddha arra jött rá, hogy mivel énünk tele van szenvedéssel s a legtöbb éppen belőle való, — meg kell szabadulni ettől az éntől! Ne kíméljük tehát az ént, ha szabadulni akarunk bajainktól, szabaduljunk önmagunktól!

A kereszténység ezzel szemben nem filozofál. A szenvedést és bajt az áldozat szellemében akarja legyőzni. Mi az áldozat? A baj elviselése, annak legyőzése, föléje való emelkedés a szellem és szeretet jegyében.

(Prohászka.)

Nincs olyan szenvedés, melyet ne a vágy szült volna.

(Hindu bölcsesség.)

Vannak, akik készségesen ajánlkoznak: Uram, követni akarlak! Megosztom veled szenvedéseidet! De mikor Jézus feléjük nyújtja keresztjét, félve nyúlnak utána, a legszélét fogják csak meg, azt is az ujjuk hegyével. Így a legkisebb akadályra meginog a kereszt és elveszítik.

Mások nagylelkűbbnek látszanak. Két kézzel nyúlnak a kereszt után s mikor megkapják, úgy viszik, mint egy zászlót. Persze, az első szélroham felborítja a keresztet azoknál, akik büszkén mutogatják s akik mindig arról beszélnek.

Végül vannak olyanok is, akik mint isteni Mesterünk, szelíden, alázatosan fogadják keresztjüket. Atölelik, vállukra veszik és zajtalanul, csüggedés és panaszkodás nélkül hordozzák Krisztus iránti szeretetből, aki előttük megy a Kálvária útján. *Ezek azok, akiket megszentel a kereszt.*

(P. Petit.)

Ha elkárhozhatnánk a nélkül, hogy Krisztus Urunknak valami szenvedést okozunk vele, még csak hagyján! De mikor ez lehetetlen!

(Vianney Szent János.)

Ha nagyon szenvedsz, állj lélekben a keresztfa alá, öleld át Üdvözítőd sebzett lábait, csókolgasd, öntözd meg könnyeiddel azokat. Panaszd el neki szenvedéseidet, egyesítsd az Ő szenvedéseivel s kérj tőle vigasztalást. Mondd neki, hogy nem távozol tőle addig, míg nyugalmat és békét nem ad szívednek, míg kegyelmével meg nem erősít. Meglásd, felszárítja könnyeidet, visszatér a lelki békéd, sőt minden keserűséged édességgé változik.

(„Das Marienkind.“)

És szól néha a fekete Bánat: Én vagyok a
vágy...

És szól néha a vérszínű Vágy: Én vagyok a
bánat!
(Babits.)

A Szentírás szerint Isten minden gyümölcs-
termő szőlővesszőt „megtisztogat, hogy többet
teremjen”. (Ján. 15, 2.) Tehát a fájdalom köny-
nye Isten kezében nem más, mint a lélek per-
metezése a bűn peronoszporája ellen.
(Tóth Tihamér.)

Ne felejtsük el, hogy a szenvedés nélkülöz-
hetetlen ahhoz, hogy egy lélekben a jó Isten
befejezhesse munkáját. Az áldozatnál mond-
juk Jézussal együtt: „A poharat, melyet
Atyám adott, ne igyam-e meg?” (Ján. 12, 27.)
(Szenháromságról nev. Erzsébet.)

Örüljete, ti szenvedők és elhagyottak, mert
a türelmetekért királyi jutalmat kaptok! Há-
rom gazdag ajándék vár rátok, melyeknek
értékét felbecsülni sem lehet. Az első: a kíván-
ság hatalma földön és égben, hogy minden
kéréstök teljesüljön. A második: a lelki béke,
amit sem angyalok, sem ördögök, sem embe-
rek el nem vehetnek tőletek. A harmadik juta-
lom: amiért meghaltatok velem, boldogan fel
is támadtok velem. S én oly bensőséges sze-
retettel öllelek majd magamhoz, oly végnél-
küli csókkal jegyezlek el, lélek, hogy te meg
én egészen, elválaszthatatlanul egyek leszünk
örökkön-örökké!

(Suso.)

Krisztus Urunk többet szenvedett, mint

amennyi megváltásunkhoz kellett. Ami kielégítette az Atya igazságosságát, nem elégítette ki a Fiú szeretetét.

(Vianney Szent János.)

Ha a természetes ember sóhajtozik is bennünk, Krisztus örül a szenvedésnek. Az anyag fölött győzedelmeskedni kell a krisztusi léleknek.

(„Das Marienkind.”)

Boldog Savoyai Margittól súlyos szenvedésében megkérdezték, hogy van? Mire ő ezt mondta: — Nagyon jól, hiszen Isten akaratát teljesítem!

*

A kereszt szeretete Isten szeretete egészen a magunk feláldozásáig.

(Tanquerey.)

Szent Aleydis bélpoklos volt, egész testét gennyes tályog borította, tagjai lerothadtak, mindkét szemére megvakult és borzalmasan szenvedett. Egy ép szerve volt csak: a nyelve. Azzal pedig szüntelenül Istent dicsőítette s hálát adott neki szenvedése miatt.

*

Aki Istenért szenved, annak panasz nélkül kell szenvednie.

*

Minden örömért meg kell fizetnünk fájdalommal. Az igaz örömekért előre, a bűnös gyönyörökért utólag.

(Kínai közmondás.)

Mit tegyek ily keserű fájdalom közt?
Vizsgáld meg először alázatosan magadat,
vajjon nem a saját hibád felhője fedi-e el Isten
jóságos arcát előled. Ez esetben vállald a
szenvédést szívből fakadó bűnbánattal, mint
büntetést. A legtöbb esetben nincs más célja a
lelki nyomorúságnak, mint hogy a tökéletesség-
re törekvőket a tűrésben gyakorolja s a lelki
önteltségtől megóvja. Imádkozzunk ilyenkor
Jézus szavaival: — „Ha azt akarod, hogy
sötétben maradjak, légy áldott, ha világosságra
vezetsz, akkor is áldalak. Ha kegyelmeddel
vigasztalsz, áldassál érte s ha azt akarod, hogy
szomorkodjam, bánatosan foglak áldani az
idők végtelenségéig!”

(Keppler Pál.)

A szent számára a szomorúság nem aka-
dály. A szent bánatát szelídség, jóság, vidám-
ság, derű lengi körül. Csak az ő számára je-
lent keresztet. Nekünk is azon kellene igye-
keznünk, hogy bánatunkban ne keressünk más-
nál részvétet, sőt ne is vágyódjunk utána.
Minél több részvétet kapunk az emberektől,
annál kevesebbet várhatunk Istentől. Ez meg-
változtathatatlan szabály. Isten csak a magá-
nos szívbe tér be, amelyet nem foglal el mások
szeretete. Ezért választja szívesen a kifosztott,
megrágalmazott, meg nem értett szíveket, azo-
kat, akik mindent elhagytak a kedvéért. Drá-
gán fizetjük meg az emberi részvétet. Isten
a háttérben vár, míg mindenki eltávozik mel-
lőlünk.

(Considine.)

Minden kis és nagy szenvedésnél arra gondolok, mit szenvedett Jézus, és akkor az én szenvedésem belevész az Övébe, mint elfutó kis csepp a tenger mélységébe és én magam is elveszek Jézusban.

(Szentháromságról nev. Erzsébet.)

Tudod-e, mi kell ahhoz, hogy a gyönyörűségecs mennyországot kiéremeld? Kegyelem és kereszt.

(Vianney Szent János.)

Jézus szent oldalsebéből, ebből a gyönyörűségzuhatagból húsz évszázad óta ömlik immár a vér, hogy dúsan adjon nekünk életet. *Pie Pellicane sitio!*

(Dom Vendeur.)

Minden panasz tiltakozás az áldozat ellen, melyet az Úr Jézus kíván tőlünk.

(„Das Marienkind.”)

A szenvedés komoly órája milyen sokszor talál bennünket nevetségesen törpéknek! Gyáva oktalanságunkban arra gondolunk, jaj, hova rejtőzzünk? Sírva vigadásba fojtsuk a bánatunkat vagy keserű daccal rázzuk le az ígát? Vad fölindulások, keserű jajok után következik a bárgyú tépelődés. Olyan ez, — mondja Seneca — mint mikor a törbe csalt vad rángatni kezdi a hurkot, mely minden mozdulattal szorosabban csavarodik köréje. A zúgolódva szenvedőt Suso tüzes csikóhoz hasonlítja, melyet be kell törni. Ágaskodik, kapálódzik, ki-

merül egészen, míg végre észreveszi, hogy minden hiába, s ekkor lecsendesedik a vére.
(Kepler Pál.)

Urunk keservesen szenvedett értünk. Különböző gyötrelmeiről részletes leírást hagyott ránk, hogy ezzel is segítségünkre legyen megpróbáltatásainkban, szomorúságainkban, szenvedéseinkben.

(Considine.)

Legyünk erős urává minden vágyunknak, hajlamunknak, depresszióknak. Mindig és minden körülmények közt kérdezzük magunktól: — Mit akar most tőlem az én Uram Istenem?

(Prohászka.)

Amikor *Antiochiai Szent Ignácot* a cirkuszba vezették, s meghallotta a kiéhezett vadállatok vérfagyasztó ordítását, örömtől kigyúlt arccal mondta:

— Krisztus gabonája vagyok, a vadállatok fogai fognak lisztté őrölni, hogy Krisztus fehér kenyere legyen belőlem!

*

Minél gyorsabban szentté kell lennünk, minden eszközt fel kell arra használnunk, hogy Istenhez juthassunk. Ha fel akarunk emelkedni hozzá, a fölfelé törésnek sok módja kínálkozik az utunkra szórt keresztekben, sokaságát akkor fedezzük csak fel igazán, ha a bennünk felébredt szeretet figyelmeztetni kezd rájuk. Nem kell sokat keresni, de nagyon kell sze-

retni, hogy csak egy kis részüket is elviselni tudjuk, mert ezek az apró, csak Istentől ismert keresztetek sokszor súlyosabbak, mint azok a próbák, amelyek mindenki szemében nagy szenvedéseknek látszanak.

(Geuser Marie Antoinette.)

Ha betegek vagyunk, eszünkbe se jusson másképp imádkozni, mint hogy szenvedéseinket egyesítsük Jézus szenvedéseivel s próbáljunk örülni annak a kitüntetésnek, hogy mi is viselhetjük az Úr keresztjét.

(B. Colombière Kolos.)

Isten iránti szeretetből nagyobb dolog szenvedni, mint csodákat művelni.

(Keresztes Szent János.)

Éljen benned a vágy szüntelenül, hogy Krisztusért minden körülmények közt szenvedhess valamit!

(Avilai Szent Teréz.)

A szív mártíromsága nem kevesebb, mint a vére...

*

Gyakran kívánjuk, hogy Isten vegye el keresztünket s Ő ennél is többet ad nekünk: erőt ahhoz, hogy elviseljük azt.

(P. Plus.)

E földön minden anya szenvedésre és halálra szüli gyermekét. Egyedül Krisztus szült minket örökre és örök életre, hogy ragyogó, boldog porszemek legyünk.

(Norwichi Julianna.)

Rejtett szenvedés! Ez ad isteni békét lelkünknek. Mikor elhallgatunk egy szót, amely igazolna mások előtt vagy megbecsültetéshez juttatna. Ha apró szolgálatot teszünk másnak, amiről ő nem is tud. Hasznot vagy örömet szerzünk a nélkül, hogy elárulnánk, hogy mi vagyunk a szerzői. Vagy úgy teszünk szolgálatot, hogy azt higgyék, ők szereztek nekünk örömet. Gyakoroljuk azokat a cselekedeteket, melyeket egyedül Jézus lát s amelyek nem is látszanak az emberek szemében tökéletességnek.

(Geuser M. A.)

— Nem tudod-e, hogy a keresztem és én elválhatatlanok vagyunk? Ha velem találkozol, a keresztemmel is találkozni fogsz s ha a keresztemmel találkozol, akkor is rám találsz — mondta Urunk

(Menendez Jozefának.)

Hogyan tudta Isten egyszülött, szerelmes Fiát, akiben kedve telt, odaadni, feláldozni a világ megváltásáért? A szeretet misztériuma ez. Megtanulhatjuk belőle elfogadni a szenvedések legnehezebbjét: azt, ha a gyermekünk szenved.

(Lucie Christine.)

Sohasem szabad visszarettenni a szenvedésektől. A szenvedést egyszerűen magunk mögött kell hagynunk, azaz tökéletesen elengednünk magunkat és elvesznünk Istenben. Nem szabad mást látnunk, mint Istent és ezért minden más dolog, más látszat felé örökre el

kell zárnom magamat. Elzárni magamat a teremtményektől, nem vágyni semmire, nem látni semmit, meg nem állni semmi miatt, semmit sem élvezni. Nem keresni emberben támaszt, segítséget, magánosnak maradni... Egyedül Isten tudja ezt véghez vinni bennem.

(Geuser M. A.)

Miért félsz magadra venni a keresztet, amely Isten országába vezet? A kereszt üdvösségünk, a kereszt életünk, a kereszt ellenségeink elől menedékünk. A kereszt mennyei édességet önt belénk, a kereszt szívünknek erőssége, a kereszt lelkünknek öröme. A keresztben van az erények teljessége s a szentségnek tökéletessége. Lelkünknek üdvössége, az örök élet reménysége csak a keresztben van.

(Kempis Tamás.)

Akik itt vigasztalódnak, azok Isten vigasztalására méltatlannak bizonyulnak. De akik itt szenvednek, általa megvigasztalódnak s akik a szenvedésekben részt vesznek, a vigaszokban is részt nyernek. Mert le kell mondania az egyik világról annak, aki bírni akarja a másikat.

(Szent Ágoston.)

Semmi sem származik Isten imádandó kezéből, ami az istenfélő lelkeknek hasznára ne válnék. A szenvedések által vagy megtisztítatnak vagy megerősíttetnek a szeretetben.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Hányan vágyódnak mártíriumra, akik a valóságban még egy kis náthát is nehezen tudnak elviselni.

(P. Lekeux.)

Mit gondolsz, miért jutnak el oly kevesen a tökéletességre? Azért, mert csak kevesen szánják el magukat a lemondásra, mert visszariadnak a szenvedéstől. A lelki életük inkább elméleti, mint gyakorlati. A Gondviselés azokat szereti legjobban, akiknek bőséges alkalmat nyújt szenvedésre. De csak a legkedvesebb gyermekeinek ad meg Urunk mindent: alkalmat is, kegyelmet is arra, hogy üdvöt szerzőn tudjanak szenvedni.

(Huysmans.)

Két dolgot irigyelnének tőlünk az angyalok, ha volna irigység az örök szeretet birodalmában: 1. azt, hogy Isten szenvedett értünk, 2. azt, hogy mi is szenvedhetünk Istenért.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ha bántás ér, bármennyire sikoltoz is a természet, álljon bár elő keserű vádjaival, próbáljunk elnézni az ember fölött és igyekezzünk meglátni Istent! Csókolgassuk nagy alázattal a kezet, mely sujt. Hiszen azért sujt, hogy a leggyöngédebb szeretettel szőtt terveit velünk megvalósítsa. Igyekezzünk a megpróbáltatást minél inkább lelkünk javára fordítani!

(Lehodey.)

A szenvedés a leggyorsabb paripa. Hátára kap és hirtelen ragad minket a tökéletesség felé.

(Eckhart mester.)

„Uram, megfosztottál minden örömömtől, de nem is érdelek mást — így imádkozott Ampère, mikor elvesztette ifjú feleségét. —

Bár inkább én haltam volna meg! De az üdvösséget nem érdemeltem volna meg, a pokolra taszítani nem akartál. Istenem, elfogadom a szenvedést. Add meg nekem a jó halál kegyelmét, hogy az égben találkozhassem azzal, akit szeretnem engedté a földön!"

*

Urunk szenvedésének egy gondolata felér egy lelki áldozással.

(Szent Bernát.)

Minden szenvedésnek természetes szerkezete az, ami a Golgotáé: húsvétot hord a méhében.

(Prohászka.)

Az Örök Igazság kimérte kinek-kinek a saját részét. Hogy milyen mérték szerint, azt nem ellenőrizhetjük, majd meglátjuk az Örök Élet fényében. Az Időn áthullámzó szenvedés-szimfóniában nekem is játszanom kell a magam hangszerén, követnem kell az ütemet, mint mindenkinek. A jámborok és jók itt nem kivételek, mi jogon tiltakozom én az általános szabály ellen? „Szégyen, ha valaki saját terhét nem akarja viselni” — mondta az öreg Seneca s az Apostol így szól: „Kiki viselje a maga terhét!”
(Keppler Pál.)

Egyszer az Üdvözítő vértől, szennyből borítva, fáradtan, sápadtan jelent meg *Szent Gertrudnak* s ezt mondta neki: Leányom, nyisd ki a szívedet! Be kell mennem és lenyugodnom, oly fáradt vagyok a világ bűneitől!

Grafi Józsa a legnagyobb szenvedései közt mondta: Lehet-e nagyobb gyönyörűség, mint a szenvedésben Isten akaratát teljesíteni?

*

Tudod, melyik út vezet a leggyorsabban és legbiztosabban az égbe? Az, amelyiken minél több és nagyobb szerencsétlenséget viselsz el Krisztus szerelméért.

(Szent Ignác.)

A szentek tudománya: állhatatosan szenvedni Krisztusért. Mi a szentek életében a kegyelmeket figyeljük, amellyel Isten kitüntette őket. Ez nem helyes. Azt figyeljük inkább, mennyi betegséggel, szárazsággal, üldöztetéssel, keserőséggel árasztotta el őket Urunk s ezzel szemben mennyi hősie és változatlan türelmet tanúsítottak. Akkor fogjuk megérteni szentségük titkát.

(Lehodey.)

Ne szomorkodj, ha szenvedésed miatt nem tudsz elmélkedni! Jobb az Üdvözítővel a kereszten *lenni*, mint a keresztet meditálva szemlélni csupán.

(Szalézi Szent Ferenc.)

A szerető lélek számára betegség idején az igazi imádság abban áll, hogy a szenvedéseit felajánlja Istennek, gondol Istenre és akaratát egyesíti vele. Alkalma nyílik ezer bensőséges hasonló dologra.

(Avilai Szent Terézia.)

— Menjünk innen, mert ahol kitüntetnek minket, ott nem nyerünk semmit. Nyereség ott

vár ránk, ahol gyaláznak és megvetnek bennünket — mondta

(Assisi Szent Ferenc.)

A nagy megpróbáltatások nagy kegyelmeket készítenek elő.

(Szent Bernát.)

— Mit vétettem, Uram, hogy így kell bűnhődnöm? — kérdezte egy szent a börtönben Krisztustól.

— És engem melyik bűnömért szegeztek keresztre? — felelte Jézus.

(Szent Péter vértanú.)

Vértanúságot kívánsz? Fogadd el az életet, majd az megadja!

*

Isten nem kívánja azt, hogy szenvedjek vagy feláldozzak valamit, csak akkor, ha szerető bölcseségével előre látja, hogy az javamra válik.

(Considine.)

A szentség útját Isten a szenvedések völgyén át szokta vezetni.

(De Paul Szent Vince.)

Amikor az Örök Ige, ég és föld királya lejött a földre, úgy intézett isteni bölcseségével születésénél, szenvedésénél és halálánál minden körülményt, hogy a szegénység és kifosztottság minél inkább szemünkbe tűnjék. Még a legszegényebb gyermek is földél alatt születik. A világ világossága egy istálló jászolában, ide-

gen szalmán látott napvilágot, mert anyja nem tud szállást kapni. Názáretben a szegény mes-
terember rejtett életét éli. „Vajjon nem az ács
fia ez?” (Máté 13, 55.) Később, nyilvános élete
alatt nincs hova fejét lehajtsa, pedig „még a
rókáknak is barlangjai vannak”. Halála óráján
megfosztják ruháitól is és mezítelenül szegezik
fel a keresztfára. Hagyja, hogy a poroszlók el-
vegyék köntösét, melyet az édesanyja szőtt
neki. Elhagyják barátai, tanítványaiból is csak
János marad mellette. Vajjon az édesanyját
megtartja-e legalább magának? Nem. Tanítvá-
nyának ajándékozta: Ime, a te anyád.

Mindentől megfosztotta magát tökéletesen.
S még a tökéletes megfosztottságának a foko-
zására is talált módot, hiszen megmaradhatott
volna számára az égi öröm, a kegyelem, mely-
lyel mennyei Atyja eláraszthatta volna szent
emberségét. De Krisztus lemondott erről is,
még a mennyei Atya is elhagyta őt. „Én Iste-
nem, én Istenem, mért hagytál el engem?”
(Ján. 19, 27.) Egyes-egyedül függött a keresztfán
ég és föld között!

(Marmion.)

Ha ellenségnek tekinted a szenvedést, ő is
ellenségesen bánik veled. Szólítsd meg barát-
ságosan. A magasságból küldött követ ő, kér-
dezősködjél küldetése felől, mit akar veled kö-
zölni, miféle tanítást, bölcs intést hozott neked.

(Keppler Pál.)

Minél nyomasztóbbak és súlyosabbak a ne-

hézségek, annál jobban értékelje az, aki el-szenvedi őket!

(Keresztes Szent János.)

Minél közelebb kerül valaki az Úr Jézus-hoz, annál nehezebb kereszteket kell elviselnie.
(Avilai Szent Terézia.)

Amikor *Galgani Gemmától* megkérdezték, mit csinál a tabernákulum előtt, így felelt: „Szeretek!” — „S mit tesz a kereszttel?” — „Szenvedek!” — volt a válasz.

*

Szeretetből élj! S ne a Tábor-hegy magasá-ban építs magadnak házat, hanem a Golgotán feszítettessel keresztre! Szívednek legfőbb kincsét a kereszttben lásd!

(Fink Mária Bonaventura.)

A testi fájdalmaknál nehezebb a lelki gyöt-relmek elviselése.

*

Többet szenvedett az én édesanyám, mikor az igazság és erény számára szült engem újra, mint mikor a világra hozott...

(Szent Agoston.)

Mire lehet az képes, aki Krisztusért még csak szenvedni sem tud?

(Keresztes Szent János.)

Volt-e valaha valakinek a becsülete úgy széttépve, mint az Úr Jézusé? Mi az az igaz-ságtalanság és gyalázat, ami nem támadt rá? Mily rágalommal nem illették őt? A Glóriában ezt zengi róla az Egyház: „Ő az egyedül szent,

egyedül Úr, egyedül felséges a Szentlélekkel az Atya dicsőségében." S íme, amikor tulajdonába jön, övéi be nem fogadják, gyalázattal illetik, vádolják, két lator közé keresztre szögezik s még a keresztfán is gúnyolódnak rajta. Az emberiség szemétje lesz, arculütött, eltiport erkölcsi hulla. Legalább így vélik az emberek.

S mi nyomorultak, akiket annyi vétek terhel, nem tudnók megosztani isteni Mesterünkkel a sorsát, megaláztatását? Hagynók, hogy bűneinkért egyedül ő viselje a keresztet, egy csöppet sem akarunk elkérni szenvedésének kelyhéből?

A szeretet hasonlóságra törekszik, örül, ha megoszthatja sorsát azzal, akit szeret. Nem kíván mást, csak töviskoronát, nádjogart, gúnypalástot és kereszttrónt, s ezen elégedettebb, mint Salamon elefántcsontból készült trónusán.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Nagy jó lehet a szenvedés, ha az édes menygyei Atya, aki úgy szeret bennünket, ilyen sokat ad belőle!

(Grafi Józsa.)

Aki a lelkek üdvén dolgozik, annak imádsággal és szenvedéssel kell szüntelenül segítenie őket.

(Lekeux Margit.)

Krisztus Urunk keresztjének követésére szólít fel minket, hogy részünk legyen dicsőségében. S mi úgy akarnók követni Őt, hogy semmit se kelljen szenvednünk?

(De Paul Szent Vince.)

Boldog Lidvina borzalmas szenvedései között, melyek harmincnyolc évig tartottak, ezt mondta: Persze, hogy nagyon szenvedek! Ha az Úr nem tartana fönn vigasztalásaival, nem is bírnám. Mégis, ha egy Üdvözléggel megszabadulhatnék szenvedéseimtől, akkor sem kérném.

*

Isten minden szenvedését értertem viselte el, mintha más nem is volna a világon. Minden gyötrelmét szívesen viselte el, örömmel szenvedett, mert szeret engem!

(Considine.)

Ne szegezd szemedet merőn, álmodozva, folyton a saját nyomorúságodra. Ne keseregj úgy magad fölött, mintha kerek e világon te lennél az egyetlen és legboldogtalanabb lélek. Gondolj arra is, mit szenved más. Menj házról-házra, mindenütt találsz kint, egyiknek az ajkán, másiknak a szívében. Csodálkozva lelsz majd bánatot annál is, akit irigyen a szerencse fiának véltél!

(Keppler Pál.)

Alljatok erősen a békeességben és tápláljátok lelketeket az égi szeretetnek édességével, amely nélkül szíveteknek nincs élete, sem boldogsága. Ne engedjétek magatokhoz közel a szomorúságot, ellensége az az áhítatnak. A bűnön kívül nem szabad, hogy bármi is bántani vagy szomorítani tudjon benneteket!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Nem jutunk végig az életen belső megrázkódtatások nélkül. — Jézus isteni Szíve se volt

kivétel — de törhetetlenül azon kell dolgoznunk, hogy fájdalomban, küzdelemben, szenvedésben Krisztus példája szerint találjuk meg utunkat s megálljuk helyünket.

(Prohászka.)

A legnagyobb öröm keserves szenvedés ölén születik s a kín keresztjén nyílik ki az üdvösség rózsája...

(Keppler Pál.)

Nincs annál nagyobb kereszt, mint amit az ember maga ácsol magának.

(Gertrud le Fort.)

Megvallom, elviselhetetlen volna az élet számomra, ha nem szenvedhetnék Krisztusért. A szenvedés az egyetlen vigaszom a földön.

(Regis Szent Ferenc.)

Szent András apostol már messziről felkiáltott, mikor a keresztet, amelyen mártírhálált kellett szenvednie, megpillantotta: Ó drága, rég óhajtott, forrón szeretett keresztfa, vedd el emberségemet s adj engem Mesteremnek!

*

A föld minden virágaiból összegyűjtött méz sem lehet édesebb, mint a megfeszített Üdvözítő epéje és ecetjel

(Loyolai Szent Ignác.)

Futnunk kellene a kereszt után, mint a kapzi fut a pénz után. A derekasán elviselt kereszt nyugalmat, békét és bátorságot önt majd belénk az Ítélet napján.

(Vianney Szent János.)

Krisztus keresztjének a titkát igazán meg-
érteni hitünk koronája.

(Szent Ambrus.)

Amilyen hirtelen kialszik a kis szikra, ha
a mérhetetlen tengerbe pattan, éppoly gyorsan
véget ér minden rossz, ha Istennel telített lélek-
hez közeledik. Az is kialszik és eltűnik a csön-
des béke és öröm tengerében.

(Chrysostomus.)

Minden keresztényi múnél több a keresz-
tényi szenvedés, mert ahhoz nagyobb akarat-
erő és kegyelem kell, mint a tettekhez.

(Faulhaber bíboros.)

Isten szempontjából minden kereszt halálos
ágya a régi embernek és -születési helye az új
embernek.

(Sailer.)

Kereszthordozásra vagyunk ítélve. Minden
nap magunkra kell vennünk keresztünket, mint
a felszabadított rabszolgának, aki már szere-
tetből követi urát.

(Lacordaire.)

Ne fuss a kereszt elől. Meg kell, hogy feszít-
tessél, ha a mennyországba akarsz jutni.

(Angelus Silesius.)

A Zsoltáros mondja: „Mielőtt megaláztat-
tam, vétkeztem!” Ezt a vallomást sokan tehet-
nék, tehát sokan tartoznak hálával a szenvedés-
nek. Ha a fa évről-évre semmi vagy csak na-
gyon kevés gyümölcsöt hoz, legokosabb a föld-
jét köröskörül felszántani a szenvedés ekéjé-
vel.

(Keppler Pál.)

Ha valaki liszttel bánik, rászáll a lisztpor, éppígy nem lehet Urunk szenvedésére gondolni még kis összeszedettséggel sem, hogy meg ne teremje gyümölcsét.

(Szent Gertrud.)

Krisztus édessége az, amely Szent István vértanú számára kedvessé tette a patak köveit. Szent Lőrinc számára kellemessé tette a tüzes rostélyt. Az apostolok örvendezve távoztak a főtanács színe elől, hogy méltóknak találtattak nevéért gyalázatot szenvedni. Bizton és lelkesedve ment András a kereszt elé, mert Krisztus édessége felé sietett. Eltöltötte az Ő édessége az apostolok fejedelmeit, úgy eltöltötte, hogy annak kedvéért egyik a kereszt bitófáját választotta, a másik se félt fejét a lesújtó pallos alá hajtani. Bertalan a saját bőrét adta oda, csak-hogy ezt megízlelhessen. János a méregpoharat itta ki félelem nélkül.

(Szent Ágoston.)

Ezen a földön nincs tisztítótűz, csak ég és pokol. Aki türelemmel viseli szenvedéseit, már előre a mennyet bírja, aki türelmetlenül szenved, az itt szenved a pokol kínjait.

(Néri Szent Fülöp.)

A kereszt az a kapu, melyen át a szentség templomába lépünk. Más út nem vezet oda.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Megpróbáltatásaink közelebb visznek Istenhez és kedvesebbé tesznek előtte, mint azelőtt voltunk. Isten jobban szeret akkor, ha már ismerjük a saját gyöngeségeinket s rájöttünk,

hogy csak hitvány földből készült agyagedények vagyunk. Emlékszel, milyen gyöngé és gyámoltalan voltál a megpróbáltatás ideje alatt? Hegynek nézted még a vakondtúrást is. Nem Isten akarta, hogy annyit szenvedj, te jártál rossz úton. Nem haragudott rád akkor sem Urunk, csak sajnált.

(Considine.)

A szenvedő lélek, szerető szív és hallgató ajak: ez a három kedves Isten előtt.

*

Pazzi Szent Mária Magdolnának azt mondta Urunk, legyen az Ő szent Szívének bús gerlicéje, legyen részvéttel iránta, mert teremtményei oly kevésbé ismerik és szeretik őt. S bár a szeretet gyönyörködtetőbb, evilági létünk célja a tisztulás, ez az idő az Isten szeretetéből származó bánkódásra és a szenvedésre való. Éppen ezért kedvesebb Istennek a fájdalom, mint a szeretet.

*

Mily boldogság Krisztussal együtt lenni a kereszten! Milyen jó vele szenvedni! Ne gondoljátok, hogy szenvedek, a halál a legnagyobb boldogság!

(Graf Józsa.)

Sok a szenvedés, betegség, baj s a jó Isten fogalmával nehéz az életnek e keserűségeit összeegyeztetni. De ne vádoljuk az Urat, ne haragudjunk a fájdalom Istenére. Krisztus nem mondja, hogy szenvedjete minél többet, az

erény és tökéletesség, de a fájdalmat is felveszi programjába, mert probléma az, amelyet meg kell oldani.

(Prohászka.)

A csendben, néma türelemmel szenvedők hősiessége szükséges dolog, szükségesebb, mint a harcosok véres, fegyvercsörgető bátorsága. Ha nagy fájdalom tör ránk, csodái vagyunk a világnak, az angyaloknak és embereknek. Rajtunk pihen a szemük, figyelik, hogyan álljuk a próbát. Ha elesünk, nemcsak önmagunknak ártunk, de a szenvedés ellen való küzdelem emberi nagy ügyének is.

(Keppler Pál.)

Ha valaki tökéletesen alárendeli akaratát Isten tetszésének, bár tudja, hogy szenvedések várnak rá, azt úgy fogadja az Úr, mintha az illető Krisztus szenvedése idején gyógyító balzsamot nyújtott volna neki sebeire.

(Szent Gertrud.)

Isten nem enged tovább szenvedni, csak amíg szükséged van rá. Gyakran csak előkészíti a lelkedet arra a kegyelemre, amelyet adni akar. Fuss hozzá bajaidban és kísértéseidben s bízzál mindent Őreá. Ha megtanulod azt, hogy egyedül semmire se vagy képes, mindent csak Isten tehet meg, akkor megérte a szenvedést.

(Considine.)

Sajnos, a könyvek nem beszélnek eléggé a szenvedés termékenységéről.

Vért, vért szomjazott lelkünk átkozott földje, isteni vért. Mihelyt az pergett ránk, megmenekültünk. Minden lélek az Isten vérében mosakszik.

(Prohászka.)

Isten Krisztus misztikus tagjainak számára kiszabott bizonyos mértékű szenvedést, megáláztatást, gyötrelmet, hogy „kiegészítsék vele Krisztus szenvedését”. (Kol. 1, 24.) Csak akkor jutunk el a Krisztussal való tökéletes egyesülésre, ha elfogadjuk a szenvedés kelyhét, melyet Urunk nyújt nekünk és azt ki is ürtjük Övele...

(Marmion.)

Egy apáca forrón vágyódott a gyermek Jézus látása után. Egyszer valóban meg is jelent előtte Urunk gyermek alakjában. De hosszú és hegyes tövisek között feküdt úgy, hogy nem lehetett őt felemelni, csak akkor, ha bátran a tüskék közé nyúlt az apáca. Ebből megértette, hogy aki Istent elérni, Vele egyesülni kíván, annak el kell magát szánnia a szenvedésre...

*

A szenvedés a királyi ünneplő ruha, amelyben Krisztus menyegzőjére juthatunk be.

(P. Lekeux.)

Kísértéseink az ördögtől és pokolból származnak, szenvedéseink, gondjaink Istentől, a mennyből valók. Vessük meg a kísértéseket és szeressük a szenvedéseket.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Üdvözítőnk szavait szenvedései termékenyítették meg. Így a mások szívébe hullatott magot szenvedéseitek fogják megérlelni.

(De Paul Szent Vince.)

Használjuk fel jól a megpróbáltatás idejét. Nem egészségemen vagy betegségemen, hanem azon fordul meg minden, hogy Isten szent akaratát teljesítem. A türelmesen szenvedő Isten győzhetetlen kegyelméről tesz tanúbizonyságot s békéltetőleg világít bele sok lélekbe.

(Prohászka.)

Nagy szenvedésben hét pecséttel kell lezárunk az ajkunkat, fájdalmunkat a hallgatás leplébe kell burkolnunk. Ne terheljük a magunk bánatával embertársainkat! Gátat építünk ezzel a kín rohanó folyamának árja ellen, mely különben nagy pusztítást vihetne végbe.

(Keppler Pál.)

Ha Isten az emberben semmi okot nem talál, amiért az kegyelmére és jelenlétére méltó volna, akkor testi és lelki szenvedéseket, szorongatásokat küld rá, hogy alkalma legyen vele maradni, hogy beteljesedjék az Írás: „Közel van az Úr azokhoz, akik töredelmes szívűek” és: „Velük vagyok a szorongatásban.”

(Szent Gertrud.)

Akik a tökéletességet elérték, sohasem kérték arra az Urat, hogy őket a szomorúságtól és megpróbáltatásoktól megszabadítsa; ők nagyra becsülik ezeket, mint a világ fiai a gazdagságot, aranyat és drágaköveket. Ők jól tud-

ják, hogy éppen a szomorúságok és kísértések idején lehet könnyen meggazdagodni lélekben.
(Avilai Szent Terézia.)

Egyazon tűzben az arany csillog, a salak pedig kormosan füstölög. Ugyanazon cséplőgépben megtörik a szalma, a mag pedig tisztán pereg ki. A bánat is hasonlóképen megtisztítja és megdicsőíti a jókat, míg a rosszakat megsemmisíti. Az istenlátogatás idején egyik átkozza Istent, a másik dicsőíti és segítségül hívja. A szél fuvallatára kellemetlen szag árad a szemét fölött, de ha nárdust érint a szárnya, kellemes illat terjeng mindenfelé.

(Szent Agoston.)

Sienai Szent Katalinnak nagy lelki szenvedései között két koronát mutatott az Úr Jézus: egy gyémántoktól csillogó aranykoronát s egy töviskoronát. Egyiket e földön, a másikat a másvilágon kell majd viselnie. Katalin habozás nélkül a töviskorona után nyúlt s úgy a fejébe nyomta, hogy sokáig fájt még utána. S keresztjét szó nélkül vállalta...

*

Boldogok, akik sírnak, akik könnyeket hullatnak!... Ha a boldogsághoz csak sírni kellene, akkor boldogsággal lenne teli a világ, de a boldogságot csak bizonyos könnyek teremtik meg. Könnyek, melyek a lelket, a lelki javak vesztesét siratják, — könnyek, amelyek Krisztus szemében igazgyöngyök, mert visszahozzák a megsiratott javakat.

(Prohászka.)

Minden szőringnél, vasláncnál jobban kínozt, ha az igaz ember elhallgat az igaztalan előtt, mikor úgy érzi, hogy méltatlanság érte. Mégis jobb meggondolni, Isten dicsőségét, testvérünk javát és saját lelki békénket szolgáljuk-e, mielőtt szólunk. Sokszor megbánjuk, ha beszélünk, a hallgatást ritkán.

*

A szenvedés jó, de nem általánosan kedvelt tanítómester. Modora nem finom, módszere kemény, kissé durva talán, komolysága lenyűgöző. De aki türelmesen kitart melletté, az nem bánja meg. Többet tanul ennél a mesternél órák, napok alatt, mint máshol hónapok, évek során.

(Keppler Pál.)

Mitől nyugszom meg? „Fideles in dilectione acquiescent illi”, akik híven szeretnek s akik szeretetből hűek, azok nyugszanak meg a szenvedés idején.

(Prohászka.)

Ne azon igyekezzünk, hogy a szenvedésektől megszabaduljunk, érdemeket szerezzünk, hanem mindenekfölött arra törekedjünk, hogy örömet szerezzünk a jó Istennek. Mentsük meg a lelkeket, hiszen úgy hullanak a pokolba, mint hópelyhek tél idején és Jézus sír. Hogyan gondolhatunk a saját fájdalunkra a helyett, hogy őt vigasztalnánk?

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Bármily magasra emelkedett is valaki, sorának teljességéhez mindig hiányzik valami, ha a bánat be nem köszönt hozzá, hogy homlokon

csókolja, hogy betetőzze hírnevét s napfényre hozza azt, hogy lelke még a szerencsénél is nagyobb volt.

(Bougaud.)

A földi életben Jézust csak a kereszttel együtt ölelhetjük magunkhoz. Halmozzuk hát el a Jézus küldte keresztet csókjainkkal!

(Foucauld.)

Sirasd meg, ember, megszenteltségtelenített, hiú, meddő életedet és az első könnycseppben megtalálod Istent!

(P. Plus.)

Aki nem adja meg Istennek azt, amivel tartozik cselekvésében, megadja majd szenvedésében. A mindenség rendjének szépsége nem tűrheti, hogy a bűn csúfsága által elrontassék a nélkül, hogy a büntetés szépsége helyre ne hozza.

(Szent Agoston.)

Hogyan egyesülhetek Uram szenvedéseivel? A test sanyargatása által, a szív önmegtagadása által és az értelem megalázkodása által.

(Tissot.)

Egy szenvedés van csak a földön: olyan lelkeket látni, akik képtelenek az istenszeretet boldogságára.

(Lacordaire.)

Ha Urunk szenvedésével egyesülve viseljük el a mindennapi élet megaláztatásait, vereségeit és megpróbáltatásait, ez csodálatosan közelebb visz bennünket Istenhez és a szentséghez.

(Considine.)

Nagybőjt idején *Szent Gertrud* a kereszttel térdelt s nézte a rajta vergődő Istenembert, akiről Izaiás próféta jövendölt; a legszebb Szűz legszebb gyermekét, Akiből érettünk mindenkitől megvetett, megútt lett. Sokáig térdelt Gertrud a kereszttel előtt, majd felállt, kivette a vergődő testbe ütött szögeket s virágot tett a helyükbe.

*

Az Úr Jézus a vidám lelkeket, mosolygó szíveket szereti. Jussunk el végre oda, hogy Ő előle is elrejsük szomorúságunkat és dalolva, boldogan szenvedjünk az Ő kedvéért.

(Lisieuxi Szent Teréz.)

Szomorú szent az, aki mindig szomorú!

(Szalézi Szent Ferenc.)

Ah, tűrni szépen, szenvedni istenileg, sírni, igen! — de nem feldúlt, eltorzult arccal, a Krisztussal szenvedő arc erre nem képes. A türelem a szenvedés szépsége.

(Prohászka.)

Egy szerzetest irtózatossá szenvedései között vigasztalni próbáltak a társai. De mennyire elcsodálkoztak, amikor szenvedő testvérük karjait kitarva így kiáltott fel: — „Crucifixus sum! Alleluja!”

*

A szenvedésekben egyszer kiejtett: Aldott legyen az Isten! — többet ér ezer: Hála Isten-nél, melyet a jó napokban hangoztattunk.

(Avilai Szent János.)

Bánat ért? Ha akarod, elváltozik az. Kö-

szönd meg a bajt Istennek és már érdem lesz belőle.

(Chrysostomus.)

Csak tőlünk függ, hogy a szenvedés után jobbak vagy rosszabbak, kisebbek vagy nagyobbak, szegényebbek vagy gazdagabbak, örökre boldogtalanok vagy végnélkül boldogok legyünk. A szenvedő leghelyesebb vigasztalása ez: — Jól szenvedj!

(Keppler Pál.)

Hiányzott-e valami Krisztus szenvedéséből? Nem tett-e bűneinkért eleget tökéletesen? Tudjuk, hogy mérhetetlenül szenvedett, a fájdalom gyilkos árja rátört és egészen elárasztotta. Tudjuk, hogy felmérhetetlen volt ez a szenvedés értékben is, hiszen Isten szenvedett értünk. Mit jelenthetnek hát Szent Pál szavai, aki így ír: „Kiegészítem testemben azt, ami híja van Krisztus szenvedésének — az Ő teste, az Egyház javára.” (Kol. 1, 24.) Mit jelenthetnek ezek a szavak? Szent Ágoston ad erre magyarázatot: Hogy megérthessük Krisztus titkát, nem szabad őt elválasztanunk misztikus testétől. Krisztus nem egész, ha nem egyesül Egyházával. Ő a feje annak a misztikus testnek, amelynek neve: Egyház. Ha tehát Krisztus eleget tett a maga részéről, kell, hogy az engesztelésben övéi is résztvegyenek vele együtt. A főben tökéletes volt a szenvedés, hátra van még a test tagjainak szenvedése!

(Marmion.)

Szükségem van valami közvetítő eszközre a szenvedés és félelmem közé: ez a szeretet.

Félelmem és az áldozat fája, a keresztt közé szintén kell valami. A Megváltó maga az.

(P. Plus.)

Az Úr Jézus csak egyszer járt márványlépcsőn, amikor Pilátushoz ment, — arra is a saját vérének cseppjeit hullatta...

(Prohászka.)

Ha ezt mondom: Köszönöm, Istenem, hogy bánatot küldtél rám! — Isten megérti ez egyszerű felsóhajtást, mely azt fejezi ki, hogy szeretete megértésre talált.

(Tissot.)

Különbözők az emberek, ami az egyiknek jó, a másiknak rossz, ami az egyiknek élet, a másiknak halál. Mindenki természetének megfelelően kapja a kegyelmet is. A drága Krisztus nem ezt mondta: Vegyétek fel a keresztemet! — hanem ezt: Vegye magára mindenki keresztjét!

*

A szenvedés jó szónok, megtérített már sokakat, akik senkire se hallgattak. Az ő vezetése, támogatása nélkül sokan nem találtak volna „haza”, akik a fájdalom bús éjtszakáján át jutottak el a hit fényes napjához. Mikor egészen besötétedik, akkor gyúlnak ki a fényes csillagok...

(Keppler Pál.)

Ha csodát tesz az ember, adósa marad Istennek, de ha szenved, az Isten marad adósa neki.
(Aranyszájú Szent János.)

A szentek tudománya: állhatatosan szenvedni Jézusért. Ilymódon hamarosan szentek leszünk.

(Szalézi Szent Ferenc.)

Aki magához öleli Jézus keresztyét, az nem érzi annak súlyát.

(Avilai Szent Terézia.)

Nincs fájdalom, amely Jézus fájdalmához mérhető lenne. S ő, mily kevesen látják meg szent Szívének gyötrelmét, ezt a legkínzóbb sebet, lelkének kínjait! Én Uram, veled akarom siratni, hogy hasztalan szenvedtél annyit, mégis oly koldusszeretettel érdemeltél csak tőlünk. Életednek drága árán vetted meg lelkeinket s mégis oly sokan elvesznek közülünk. Ó Istenem! Csak ezt a sebedet tudnók meggyógyítani, nem véreznék, nem sajogna úgy a többi sem!

(B. Colombière Kolos.)

Jézus Krisztusban kinszenvedésének idején mindent tagadtak, leköptek, gyalázattal halmoztak el. Lábaik, kezeit, fejét, szívét, emberiségét, istenségét, életét és halálát. Az Egyház pedig s vele mi mindent imádunk, csodálunk, mindent csókjainkkal s szeretetünkkel halmozzunk el s könnyeinkkel öntözzünk.

(Bougaud.)

Ó, keresztfáról leömlő drága vér, hadd szedjelek össze! Föld, föld, be ne idd ezt a vért! Hadd folyjon ereimbe, adjon új életet!

(Bossuet.)

Jézus mindenki számára azt a fájdalmat választotta ki, amely megszentelődésére a legalkalmasabb. Ha tehetnők, mi éppen azt a keresztet utasítanók vissza, amelyre legnagyobb szükségünk van. A legszükségesebb keresztet értjük meg mindíg legkevésbé.

(Foucauld.)

A szenvedés az életnek egy része, mint nitrogén a levegőé. Telet szeretnél hideg nélkül s meleg nélkül nyarat?

(Keppler Pál.)

Két dolog tesz szentté: az öröm és a bánat.
(Pascal.)

A szenvedés a legnagyobb szentség.
(Faber.)

Előbb-utóbb utolér bennünket a szenvedés. Az erények nem védelmeznek meg tőle. Ellenkezőleg, mintha csak felhívnák Isten figyelmét ránk, hogy megérintsen bennünket titokzatos kormánypalcájával, amely szent Fiáé volt. Hitből fakadó bátorsággal nyúljunk keresztünk után. A hit lesz az a fáklya, amely magunkhoz térít majd kábultságunkból s világítani fog előttünk.

(Faulhaber.)

Egy nagyvárosi templomban a plébános észrevette, hogy egyik híve nagyon gyakran végzi a keresztutat. Ismerte körülményeit, fia a harctéren esett el, férje hosszú betegeskedés után halt meg. A plébános egyszer megszólította a szomorú asszonyt: — Meghalt kedve-

seiért végzi a keresztutat? — Az asszony hal-
kan válaszolta: — Nem értük. Azokért az
asszonyokért, akiket hozzám hasonló vagy
talán még nagyobb bánat ért, hogy erőt adjon
nekik az Isten a szenvedés elviseléséhez!

*

Szerencse, jólét, tisztelet elbágyasztanak.
S a hosszú alvás alatt elsenyvednek a lélek
nemes szervei. Szívelzsírosodás, szívtágulás
következhetik be. Hogy a lélek újra egészséges
legyen, Isten kénytelen a jóléttől elzsírosodott
szívet kezébe venni s a szenvedés sajtójában
kisajtolni.

(Keppler.)

